

DE JAARGANG N° 27 — 20 SEPTEMBER 1929 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

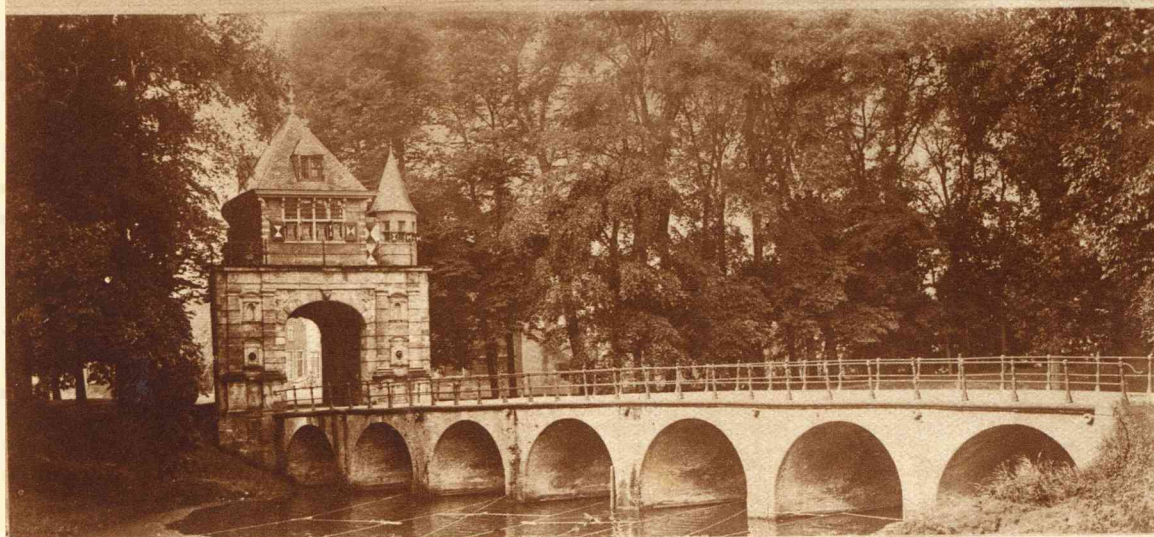
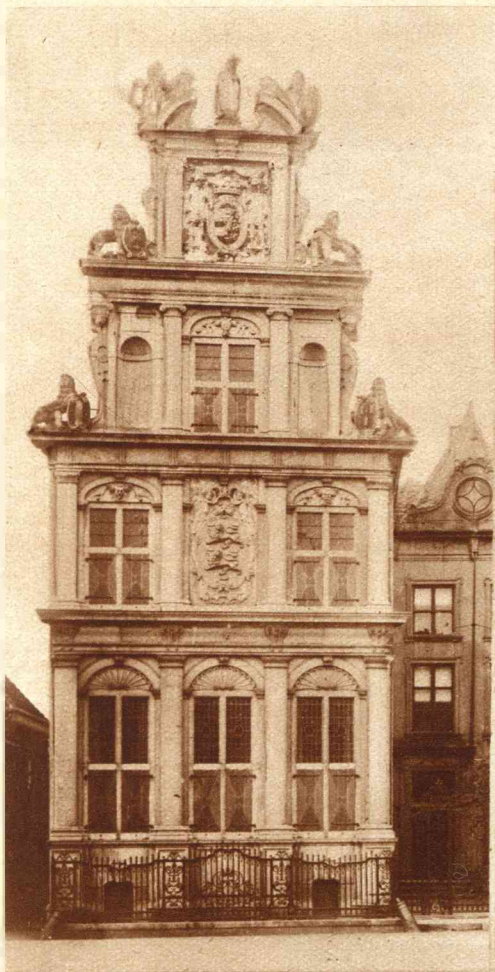
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N° 262 VOORBURG WAL
TELEFOON INTERC. 33170

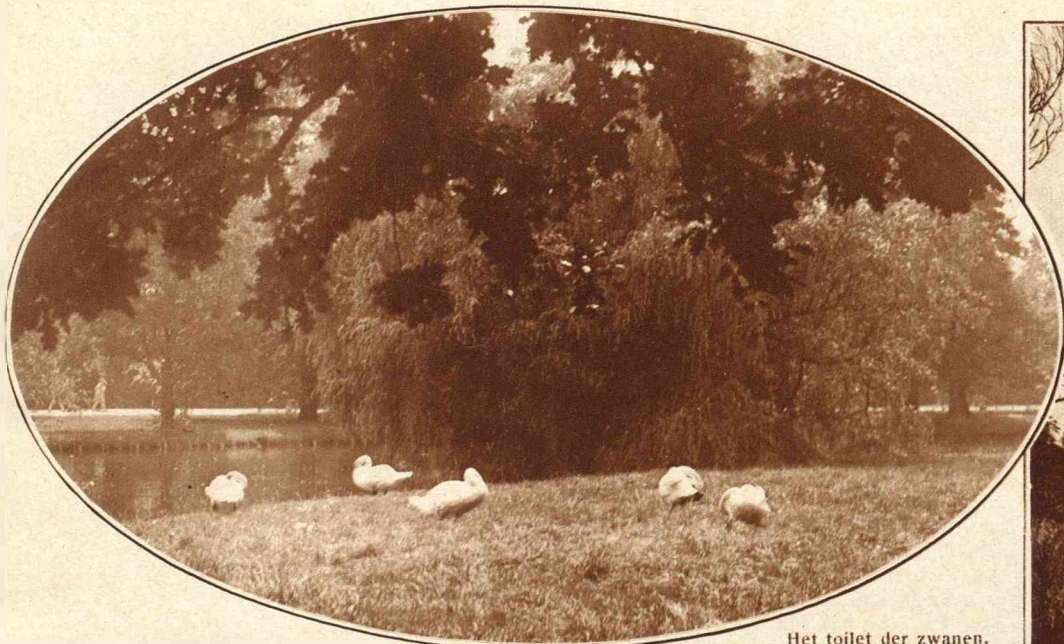

EEN AFSCHEIDSGROET VAN DEN ZOMER

Hoorn de geboorte stad van Jan Pietersz. Coen.

21 September is het 300 jaar geleden, dat Jan Pieterszoon Coen, de grondpater van Nederlands koloniale wereldmacht, te Batavia is overleden. Wij geven hierbij een serie foto's van de geboorteplaats van onzen eersten Gouverneur-Generaal. Zoomel te Hoorn als te Batavia staat een standbeeld van J. P. Coen. Boven links: Het West-Friesch Museum; rechts: Vogelhut vanaf de Groote Kerk. Midden links de Waag. In 't midden het standbeeld van J. P. Coen op de Kaasmarkt, rechts de Hoofdtoren, onder de Oosterpoort.

Het toilet der zwanen.

IN HET VONDELPARK

Ieder geniet hier op zijn manier.

Welk een dankbaar gebruik de kinderen maken van den zandkuil bij den ingang aan den Amstelveenscheweg.

*H*et prachtige meer der laatste weken heeft natuurlijk niet nagelaten bezoekers te trekken naar onze openbare parken. Vooral het Vondelpark, „het” Amsterdamsche park, mag zich bij het stralend na-zomermeer in een zeer druk bezoek verheugen. Onze fotograaf heeft er ook op een vrijen dag zijn schreden heengericht, natuurlijk in gezelschap van zijn onafscheidelijke camera. En ondanks zijn vacantiedag (dat is de ware liefde voor zijn vak!) heeft hij van de gelegenheid geprofitteerd en er eenige aardige kiekjes, misschien wel de laatste van dezen zomer, weggehaald. Op deze pagina kan de lezer ze bewonderen.

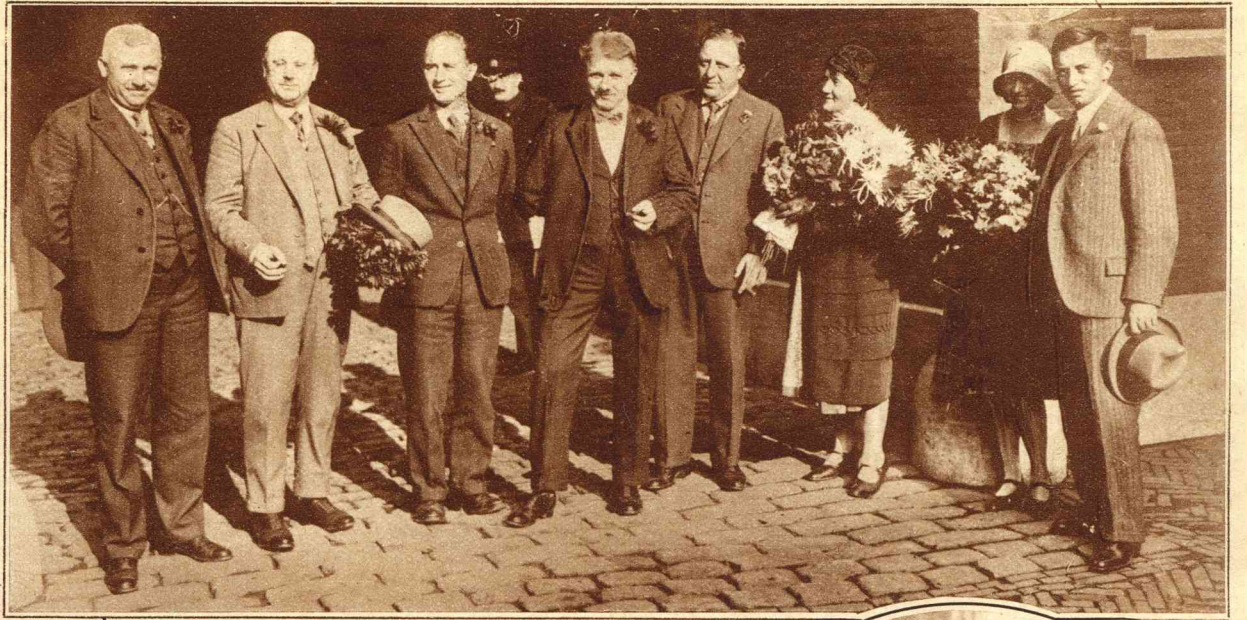
Een tafereeltje van landelijke rust in het eenige Vondelpark.

Hiernaast: Ondanks het prachtig zomerweer zijn er toch nog goede „geesten” die voor het lichamelijk welzijn der mussen zorg dragen.

„De” Moordzaak

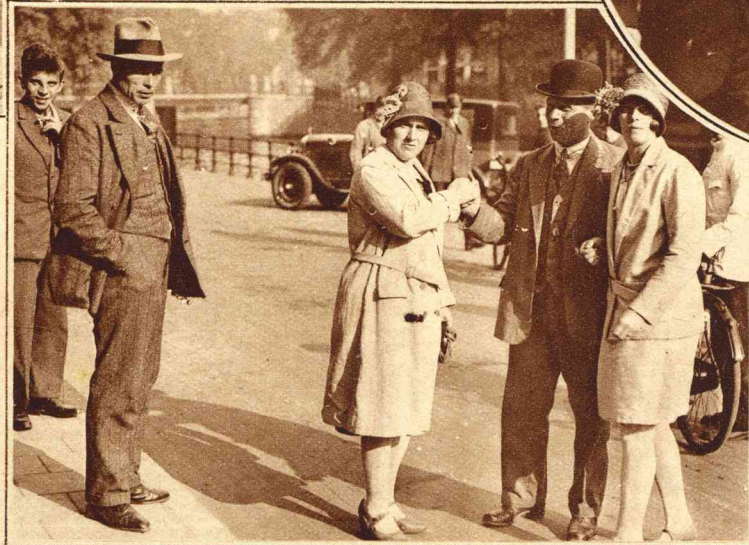
Wel nimmer heeft een rechtszaak zóó algemeen de gemoederen in beweging gebracht en is, als 't ware van uur tot uur, met zóó een intense belangstelling en stijgende spanning gevolgd als de revisie van de moordzaak „Giessen-Nieuwkerk”. Het is daarom, dat wij er maar niets meer van vertellen, eenieder heeft de verslagen in de dagbladen in de laatste dagen letterlijk gespeeld! Wij zullen dus enkel volstaan met het publiceren van foto's, die de onderscheidene kopstukken uit deze rechtmakende affaire met een blij einde hierbij weergeven.

Zaterdagmiddag had de invrijheidstelling plaats van de veelbesproken beklaagden uit dit proces: Klunder en Teunissen. Op bovenstaande foto — die zeker de aandacht waard is, beelden we af v.l.n.r. Stuy, Klunder, Geudeker, Teunissen, Mr. Roobol, Mevr. Roobol, Mej. Staal, verloofde van Mr. den Hollander, en Mr. den Hollander. Foto genomen op de binnenplaats van het Huis van Bewaring.

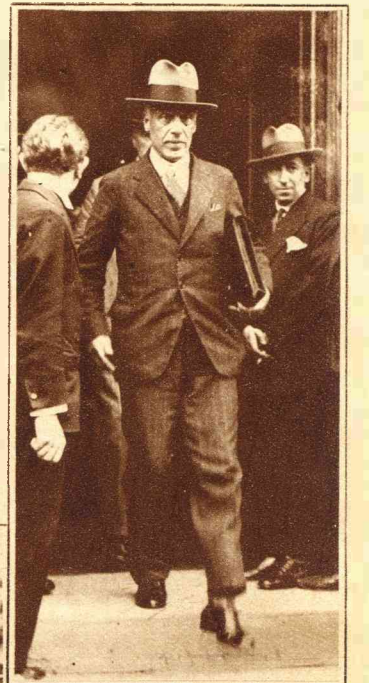
Foto links: De beide verdedigers Mr. den Hollander en Mr. Roobol begeven zich naar de zitting.

Foto rechts: Klunder tracht door zijn hoed voor zijn gezicht te houden, zich aan de fotografen te onttrekken omdat hij meende, dat men in hem rechercheur de Jong zag.

Op deze foto zien we getuige Kroon (met bolhoed) even voordat hij zich naar de zitting begeeft, zijn vrouw een hand reikende, links getuige Caluber.

Hiernaast: Mr. Roobol, één der verdedigers van de beklaagden, betreedt het gerechtsgebouw, terwijl hij door een opgetogen menigte omstuwd wordt.

De president van de Rechtbank Mr. Jolles, gekiekt bij het verlaten van 't gerechtshof aan de Prinsengracht te Amsterdam.

Hiernaast: Teunissen met zijn echtgenote en de „Volk” journalist Geudeker verlaten 't Gerechthof, gevolgd door een belangstellende menigmenigte.

Een interessante foto die een juist beeld geeft van 't dringen der belangstellenden die 'n plaatsje wenschen te bemachtigen op de publieke tribune.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Toen hij zweeg, keek Cicely hem vragend aan, zich verwonderd afvragend, wat dat alles met haar te maken had.

„Ik nam een nummer van de *Daily Mirror* op. Daarin stond uw portret met dat van prins Joachim van Latavia. Ik wedde met hem, dat hij het nooit zou klaarspelen, den Prins opzij te dringen en met u te trouwen, wát hij ook deed.”

Cicely ging recht overeind zitten.

„Hoe heette die... die persoon?” vroeg ze, terwijl een bos van verontwaardiging haar wangen kleurde.

„Hij was een journalist — en hij heette Richard Standring. U zult waarschijnlijk wel nooit van hem gehoord hebben.”

ZESTIENDE HOOFDSTUK

Cicely bleef onbeweeglijk zitten. De blauwe kalme zee vóór haar, die glinsterde in de middagzok, scheen plotseling grijs en wazig te worden. Zij bewoog haar parasol even, zoodat haar gezicht voor den man naast haar verborgen was... Zij was de inzet van een weddenschap geweest. Dick had met dezen onsympathieken jongeman om duizend pond gewed, dat hij haar trouwen zou. Het was dus geen toeval geweest, dat hen had saamgebracht... geen vriendelijke bestiering, maar hebzucht... Dick had die weddenschap willen winnen en haar met dat doel in Yorkshire gezocht, en met dat doel alleen.

„Maken u en uw vrienden er een gewoonte van, om onbekende jonge meisjes in uw weddenschappen te betrekken?” vroeg zij, met een toornigen klank in haar stem.

Arthur Meacham schoof onbehaaglijk heen en weer.

„Kom, kom, juffrouw, die veronderstelling gaat wel wat ver. Het was louter toeval. Uw portret was het eerste dat ik in de *Daily Mirror* zag. Ik heb er natuurlijk geen oogenblik aan gedacht, beleedigend tegenover u te zijn, dat verzeker ik u.”

„Enfin, u hebt uw duizend pond gewonnen, mijnheer Meacham, en dat moet wel een heele voldoening voor u zijn. Het zou mij echter zeer aangenaam zijn, wanneer u in het vervolg mijn naam niet meer in verband bracht met eenige transactie van dezen aard, die u misschien nog zult willen sluiten.”

Zij stond op, groette hem met een nauwelijks merkbare hoofdbuiging en liet hem alleen. Eenmaal uit z'n gezicht, liep ze snel naar haar hotel terug, waar ze in een stoel in de vestibule neerviel en zich geheel overgaf aan de woede en de verontwaardiging die zich van

haar hadden meester gemaakt. Kon het waar zijn, dat dat alleen de reden was, waarom Dick haar wilde trouwen? Dat hij haar als een soort loterijbriefje beschouwde...? Hij had haar hart gewonnen voor duizend pond. Het was vernederend. Zij voelde behoefte om te huilen, maar er waren nog meer mensen in de vestibule en voor het oogenblik voelde zij zich te zeer terneergeslagen, om naar boven, naar haar eigen kamer te gaan.

Zij zag nu alles heel duidelijk. Hij was alleen gekomen, om haar te verstrikken. Dat was het uitsluitende doel van zijn reis naar Kilbolton. En

zij was zoo gemakkelijk in de val gelopen... zoo graag zelfs... **No. 20**

dát was het vernederendste van alles. Zij trachtte de gevoelens te ontleden, die hij gehad moest hebben op het oogenblik, toen hij haar dien avond in de schemering naast haar defecte motorrijwiel zag staan. Hij moest zich toen zeker in gedachten op den rug geklopt en zich gefeliciteerd hebben met het feit, dat het lot hem zoo gunstig was bij de jacht op zijn duizend pond. Daar was hij nu dadelijk in aanraking gekomen met het meisje, dat hij gewed had te zullen trouwen.

„Cicely.”

Zij hoorde op blijden toon haar naam noemen. Zij keek met van woede roode wangen op, terwijl haar oogen van verontwaardiging vlamden. Daar stond Dick... Dick, in zijn oude sportpak, magerder, naar het haar voorkwam, dan toen zij hem het laatst had gezien, maar met van opwinding gloeiend gelaat.

„Ik heb je overal gezocht, Cicely. Ik ben met den trein van tien uur pas aangekomen. Ik hoorde, dat je aan het strand was en ik heb daar heen en weer gehold, om je te vinden, maar het is me niet gelukt.”

Hij stak haar zijn hand toe en bukte zich, alsof hij haar wilde kussen. Zij bewoog zich niet en toen eerst scheen hij te beseffen, dat er iets niet in den haak was.

„Cicely?” riep hij vragend uit.

Zij richtte zich met een krachtige poging om flink te blijven, op.

„Ik... ik moet u iets zeggen, mijnheer Standring en 't is misschien maar beter, dat ik het dadelijk doe.”

Zij zag de verwondering in zijn oogen, de beweging van schrik, die hij maakte.

„Mijnheer Standring? Zeg, Cicely, wat betekent die vormelijkheid? Wat is er gebeurd, liefste, dat je op die manier tot me spreekt? Wat heb ik gedaan?”

Hij sprak luid, overweldigd door z'n aandoening. Cicely keek zenuwachtig om zich heen, daar de menschen in de vestibule naar hen keken.

„Wat ik u te zeggen heb, kan ik niet hier zeggen,” zei ze zacht. „Wij hebben een paar kamers hier in het hotel en als u in onzen salon wilt komen...”

„Natuurlijk wil ik dat. Ik zou nog heel wat verder gaan om je te spreken, als dat noodig was.”

Zij wendde zich van hem af en ging hem voor naar de lift. Zonder een woord te spreken geleidde zij hem door een lange gang naar 't pronkerigen salon, dat haar vader gehuurd had. Zij liep regelrecht op het raam toe en bleef daar met wild klop-

Een rijke oogst.

pend hart tegen het kozijn geleund staan. Zij hoorde hem de deur sluiten en naar haar toe komen. Vlak vóór haar bleef hij staan.

„Het schijnt, dat ik in ongenade ben! Zou je me maar niet meteen het ergste zeggen, Cicely. Wat is mijn misdaad, waarvoor ik veroordeeld ben om „Mijnheer Standing” genoemd, als een vreemde behandeld te worden?”

Met vlammende oogen keek zij hem aan.

„U zult nooit uw duizend pond winnen!” riep zij heftig uit. „nooit... nooit!”

Een oogenblik keek hij haar verschrikt aan. Sedert dien dag, waarop hij naar Kilbolton getuft was, had hij geen enkel oogenblik meer aan die onzinnige weddenschap gedacht. Ja toch, eens, namelijk toen hij tot de ontdekking kwam, dat het meisje, waarop hij verliefd geworden was, hetzelfde meisje was, dat hij gewed had te zullen trouwen. Maar sedert nooit meer. En nu werd daar opeens weer voor zijn geest geroepen het tooneel in de kamer van Arthur Meacham: de met tabaksrook bezwangerde atmosfeer... de met flesschen en glazen bedekte tafel... hij zelf, blufferig tegen Meacham's cheque van duizend pond de zijne zettend. En toen zag hij ineens weer zijn eigen slaapkamer, op den volgenden morgen... zijn bewust worden van de dwaasheid, die hij had uitgehaald. Hij had duizend pond weggegooid, alleen om te voldoen aan zijn trots, en om den afkeer, dien hij jegens Meacham koesterde, zichzelf voor jaren een financieelen last op den hals gehaald door de dwaaste van alle ooit gesloten weddenschappen.

„Neem me niet kwalijk, Cicely. Wie heeft het je verteld?”

„Mijnheer Meacham... nog geen half uur geleden. Dus het is waar? Je hebt me alleen willen trouwen om duizend pond te kunnen winnen?...”

Hij bleef onbeweeglijk staan, doodsbлек.

„Ja, Meacham heeft je de waarheid verteld wat betreft de weddenschap, en ik kan me begrijpen, dat je, als je de geschiedenis zóó hoort, meent, dat je groot onrecht en vernedering is aangedaan. Je zult natuurlijk zeggen, en met recht, dat ik zoo'n weddenschap nooit had moeten aangaan, maar toen ik het deed, dacht ik niet na; Meacham wierp een cheque van duizend pond op tafel en ik voelde mij verplicht, zijn uitdaging aan te nemen. En eerst toen en niet eerder zei hij mij, wat ik had te doen.”

„En u was zoo bang, uw duizend pond te verliezen, dat u besloten was het te doen?” riep zij woedend uit. „Als ik het zoo eens zeggen mag, mijnheer Standing, dat is typisch iets voor u! Maar u zult niet verwachten, dat ik zal zeggen, dat het mij spijt, dat u hebt verloren.”

„Heb ik verloren, Cicely?”

Zijn stem was onvast, toen hij haar deze vraag deed.

Zij keek hem met een hoogrood gezicht aan.

„Zou u denken, dat ik uw vrouw zou willen worden, alleen om u duizend pond te laten verdienen... om u de voldoening te geven, een weddenschap gewonnen te hebben? U hoeft mij niet te beleedigen.”

Hij maakte een beweging met de hand als om een beroep op haar te doen, maar liet haar dadelijk weer vallen.

„Cicely, ik verwacht niet, dat je me zal gelooven, maar ik zweer je, dat ik, toen ik je voor de eerste maal ontmoette, dien avond op den weg naar Kilbolton, er geen idee van had wie je was. Ik werd verliefd op je. Ik heb er geen oogenblik aan gedacht, dat ik ooit in staat zou zijn, om de voorwaarden van die weddenschap te vervullen. Ik had de opdracht gekregen om stof te zoeken voor artikelen en, omdat je vader in Kilbolton woonde, dacht ik, dat ik evengoed daarheen kon gaan als ergens anders... al was het alleen maar om indruk te maken op Meacham met het feit, dat ik werkelijk trachtte te doen, wat ik gewed had te zullen doen. Maar toen ik jou eenmaal ontmoet had, heb ik nooit meer één oogenblik aan de weddenschap gedacht.”

„Dat zegt u mij... natuurlijk,” antwoordde zij.

„Het is de waarheid, Cicely,” antwoordde hij wanhopig. „Eerst den volgenden dag heb ik uit je eigen mond gehoord, dat je Cicely Vane was en het leek mij toen en het lijkt mij nu nog het zonderlingste, wat mij kon gebeuren, dat ik verliefd werd op het meisje, dat ik gewed had te zullen trouwen.”

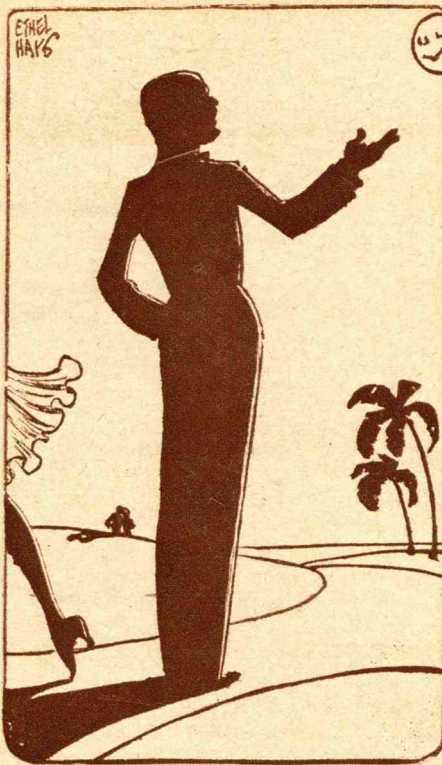
Zij antwoordde niet.

„Cicely, ik schaam me werkelijk over mezelf... ik schaam me, dat je deze geschiedenis gehoord hebt van Meacham... dat je heusch gelooft, dat mijn liefde voor jou gegrond is op duizend pond... Cicely, ik heb m'n best gedaan, je te bewijzen, dat ik je werkelijk liefheb. Je verkeerde in moeilijkheden en ik heb getracht je te helpen... Cicely, we hebben samen veel doorgemaakt... wil je de herinnering aan al wat er daarna gebeurd is, de gedachte aan die onzinnige weddenschap niet uitwisschen?”

Nog antwoordde zij niet. Het scheen hem, dat al wat hij zei, te vergeefs was... dat de liefde, die zij hem eens had toegedragen verdreven was door het verhaal dat Meacham haar had gedaan. Zij zou niet in de onbaatzuchtigheid van zijn liefde gelooven. Al wat hij gedaan had, deed hij om een weddenschap te winnen... Hij was wanhopig.

„Het lijkt me maar het beste, dat ik heenga, Cicely,” riep hij treurig uit. „Het schijnt, dat toch niets wat ik zeggen kan, je wil doen gelooven, dat

Fanny Flapuit zegt:

Een droogstoppel is een vent die in een maannacht spreekt over sterrenkunde.

ik je werkelijk liefheb... dat ik nooit aan die weddenschap gedacht heb. Als ik voor je kon sterven, zou ik het graag doen, maar dat zal je natuurlijk ook wel niet gelooven...”

Hij keerde zich van haar af... gebroken. Toen hij den deurknop reeds in de hand had, hoorde hij plotseling zijn naam noemen.

„Dick!”

Vlug keerde hij zich om. Met uitgestrekte armen kwam zij op hem toe. Hij nam haar in zijn armen en zag, dat de tranen haar over de wangen stroomden.

„Dick, je zal je duizend pond moeten winnen! Ik... ik zou eenvoudig de gedachte niet kunnen verdragen, dat mijnheer Meacham ze won... en Dick, het was laag en gemeen van me, om aan je te twifelen! Ik weet het immers wel, dat je je leven voor me zou willen geven. Heb je me daar niet keer op keer de bewijzen van gegeven?”

Hij drukte haar tegen zich aan en overdekte haar gelaat met kussen.

„O, Cicely, Goddank, dat je me vergeven hebt. Ik zal Meacham het geld in z'n gezicht gooien... geen cent wil ik er van hebben... O, lieveling, je weet het toch wel, dat jij de heele wereld voor me bent!”

Zij waren zoo opgegaan in de vreugde van het oogenblik, dat geen van beiden hoorde, dat de deur geopend werd, en eerst toen hij sprak, werden

zij er zich van bewust, dat Almeric Vane in de kamer was gekomen.

„Nou, nou, dat gaat hier aardig toe... Zou u me niet eens opheldering willen geven, mijnheer Standing...”

Dick, zijn eenen arm nog om Cicely's middel, keerde zich om en zag den miljoenair aan. „Is, na wat u gezien heeft, een opheldering nog werkelijk noodig, mijnheer Vane?”

Er kwam een vage glimlach op het gelaat van den miljoenair, die allengs verbreedde tot een grijns.

„Nee... eigenlijk niet. Dus dat is de kwestie. Hoe lang is dat zaakje al aan den gang, Cicely?”

„Sedert ik Dick voor de eerste maal ontmoette,” antwoordde zij.

De miljoenair keek Standing scherp aan.

„Ik begin het zaakje nu te snappen, mijnheer Standing. Die mijnheer Smith te Borne — we zijn intusschen heel goede maatjes met elkaar geworden — vertelde me, dat u eerst zijn aanbod om naar Latavia te gaan en mij in het vaarwater te zitten, weigerde, en hij begrijpt nu nog niet, waarom u plotseling van idee veranderde. Was dat de reden?”

Hij wees naar zijn dochter.

„Ja, dat was de eenige reden, mijnheer Vane. Ik wilde het huwelijk met prins Joachim verhinderen en daar dat te bereiken zou zijn, door het aanbod van mijnheer Smith aan te nemen, stemde ik toe in wat ik eerst geweigerd had. Uw dochter is de eenige reden, dat ik ooit Prins Peter van Latavia ben geweest... En, mijnheer, Cicely heeft me beloofd, mijn vrouw te zullen worden.”

In plaats dat er, zooals Cicely vreesde, op deze aankondiging een uitbarsting volgde, stak haar vader met een vriendelijken glimlach zijn handuit.

„Hoewel u er mij niet om gevraagd hebt, mijnheer Standing, zal ik u toch mijn toestemming geven. Ik kreeg er een poosje geleden al een vermoeden van, hoe de zaken tusschen jullie stonden, en ik mag je wel, mijnheer Standing... de manier waarop je de dingen weet aan te pakken, onverschillig of het een revolutie betreft, of het in bezit nemen van een troon, of het op het laatste oogenblik redden van ter dood veroordeelde mensen, bevalt me wel.” Hij schudde Dick warm de hand. „En nu, Cicely, moet je hem mij voor een oogenblik afstaan. Ik wil graag al het nieuws uit Mintz hooren.”

Het was een wonderlijk verhaal, dat Dick had te doen — het verhaal, hoe het hem gelukt was, de kroon van Latavia weer kwijt te raken, wat, naar hij vertelde, veel moeilijker was geweest, dan haar te bemachtigen. In de dagbladen was het gebeurde in groote trekken vermeld geworden. Hij had dus alleen maar de hiaten aan te vullen. Naast hem zat Cicely, tegenover hem de aan een dikke sigaar trekkende Almeric Vane.

„Ziek worden is gemakkelijk genoeg en wij ondervonden ook geen moeilijkheden bij het opsporen van een dokter, die wilde constateeren, wat wij noodig achtten, dat hij constateerde. Wat anders was het, toen wij den tijd gekomen achtten, dat ik naar het Paleis in het Bosch zou vertrekken. Ik was namelijk om de een of andere reden zóó populair geworden, dat het volk aan een valstrik dacht... dat Joachim bezig was te trachten mij beentje te lichten. Daar ik Joachim natuurlijk niet in den steek kon laten, was ik wel verplicht, weer totaal te genezen en eerst toen het mij gelukt was, alle wantrouwen jegens Joachim den kop in te drukken, kon ik weer met een gerust geweten een nieuwen aanval van „mijn kwaal” krijgen. Maar 't allerergste kwam, toen ik tenslotte in het Paleis in het Bosch kwam. De bevolking van Mintz vormde een soort van bewakingskorps „Koninklijk Verdedigingskorps” noemden zij het — om toe te zien, dat ik niet zonder noodzaak zou worden vastgehouden. Dag en nacht hielden zij de wacht. Dát was mijn grootste kwelling, dat verzeker ik u, want ik verlangde er natuurlijk erg naar, om daar uit het Paleis weg te komen. Ik moest iets doen, wat hen zou overtuigen, dat ik werkelijk zóó krankzinnig was, dat het allen schijn had, dat ik nooit meer beter zou worden.”

„En wat heb je dan gedaan, Dick?”

„Ik vrees, dat ik den burgemeester van Mintz den doodschrik op het lijf gejaagd heb, wat me spijt, want hij is een goede kerel. Ik stuurde Hans uit om te onderzoeken, waar hij sliep, en kwam toen voor zijn bed staan, gekleed in een laken en allerlei wartaal pratend. Ik vertelde hem, dat het

einde der wereld gekomen was en dat we samen zouden moeten sterven en dat het zijn plicht was, omdat hij „maar” burgemeester was, om eerst te gaan en voor de ontvangst van zijn Koninklijken Heer in de andere wereld de noodige maatregelen te kunnen nemen. Ik liet hem het mes zien, waarmee ik zei van plan te zijn, zijn vertrek naar den overkant te verhaasten. Het was zeer heet dien nacht en de man transpireerde verschrikkelijk, voeg daarbij zijn angst en ik geloof zeker, dat hij minstens tien pond is afgevallen in dien eenen nacht.”

Hij schoot in een onbedaarlijken jongensachtigen lach. „Dat was het einde van het Koninklijke Verdedigingskorps. De burgemeester van Mintz was overtuigd, dat ik volslagen krankzinnig was en dat Joachim geen komplot tegen mij smeedde. Zij lieten mij dus met Hans alleen en ik nam de eerste de beste gelegenheid te baat om te ontsnappen — en hier ben ik nu.”

„En Joachim?.. Ben je in vriendschap van hem gescheiden?” vroeg Almeric Vane, toen hij uitgelachen was.

„Wij zijn als de beste vrienden gescheiden. Als je hem nader leert kennen, dan valt hij heusch mee; hij is geen kwade vent. Zijn grootste ongeluk was, dat hij meende een hem door God geschonken recht te hebben, om te doen wat hij wilde. Dat heb ik hem nu evenwel uit het hoofd gepraat. O, ja, dat doet me denken...” Hij stak zijn hand in zijn binnenzak. „De laatste maal, dat wij bij elkaar waren, gaf hij me dit voor jou, Cicely. Hij zei, dat het hem niet mogelijk zou zijn je officieel een huwelijkscadeau te zenden, maar dat hij het niet aangaam zou vinden, wanneer je na je huwelijk niet een herinnering aan hem zou hebben.”

Cicely nam 't pakje aan en opende het. Er was een lederen doosje in, dat een klein kroontje bevatte, bezet met edelgesteenten. In het deksel lag, tusschen de fluweelen bekleeding gestoken, een strookje papier, waarop in Joachim's handschrift geschreven stond: „Aan haar, die met de kroon der liefde gekroond zal worden”.

Twee maanden later trouwden zij in de oude kerk te Kilbolton. Het was een eenvoudige huwelijksplechtigheid, die echter in het dorp druk besproken werd, doordat terzelfder tijd nog een andere bruid met den man harer keuze in den echt werd verbonden. Het was een idee van Cicely, dat Martha voor al haar toewijding en trouw beloond zou worden, door het voor haar mogelijk te maken, op denzelfden dag als haar meesteres met den man dien zij liefhad te trouwen.

Voor de eerste maal, sedert hij „The Drews” gebouwd had, was Almeric Vane populair bij de bevolking van de landstreek om Kilbolton. Hij liet niet alleen een aardig huisje bouwen voor Martha en haar man, maar hij gaf het jonge paar ook nog een jaargeld, dat hen voor de rest van hun leven vrij van geldelijke zorgen zou doen zijn, en toen hij bij den uitgang der kerk Martha op de wang kustte en haar blozenden echtgenoot de hand schudde, juichte de bevolking van Kilbolton, die de plechtigheid bijwoonde, hem hartelijk toe.

„The Drews” werd voor de wittebroodsweken ter beschikking gesteld van Cicely en haar man: mijnheer Vane ging gedurende dien tijd naar Londen, om met het Amerikaansche syndikaat besprekingen te houden over de groote maatschappij, die door de Lataviaansche regering gevormd werd, om de olie-bronnen van het land te exploiteeren.

„En ik zal jou in den Raad van Directeuren benoemen, Dick. Dat geeft een paar duizend pond per jaar. Het is niet meer dan natuurlijk, dat jij die betrekking krijgt, want er is niemand onder de directeuren, die meer van Latavia weet dan jij.”

Een week na hun huwelijk bracht de ochtendpost Dick 'n brief, dien hij na lezing glimlachend aan Cicely overhandigde. Hij was van Tommy Kingsley, den man die de cheques, betrekking hebbende op de weddenschap tusschen hem en Arthur Meacham, in bewaring had.

„Waarde Standring,

Ik heb opgekeken van het nieuws, dat ik vanmorgen in de bladen las. Dus je hebt 't 'n werkelijk klaargespeeld! Als ik nog denk aan dien avond, dat wij elkaar het laatst zagen — hoeveel maanden is dat alweer geleden? — en aan die onzinnige weddenschap, die je toen op je gewone heethoofdige manier aanging, en nu zie, dat je geslaagd

Poppenjeremiade

*

*De oude Tijs ool afschuw bromt:
Waar je ook gaat of staat of komt,
Bij kleine of bij groote liën,
Je oogen steeds hetzelfde zien.*

*Ik geloof, de vrouw wordt weder kind,
Want in elk huis men zeker vindt
Een poppenschaar, gekleed in zij,
Als 't mare klaar door een partij.*

*Op kussen, stoel en canapé,
Vindt men er minstens altijd twee;
Wil je gaan zitten, klinkt 't perzoek:
Toe, alsjeblijft niet in die hoek!*

*Je zoekt beleefd een ander punt,
Waar je eens even rusten kunt,
Maar overal zit al een pop,
Je meet er heusch geen raad meer op!*

*Ten slotte zie je achteraan
Een oud pianokrukje staan:
Dat lijkt je dan een groot geluk:
Een niet bezette oude kruk!*

*'t Is waar, heer Tijs, die poppenstoet,
Is, als zij 't huis regeert, niet goed,
Ik geef u dan 't grootst geluk,
Wanneer gij zegt: Dat 's geen praktijk!*

*Maar, als gij wat verstand hebt, zeg,
En dit gebruikt met overleg,
Om fantasie wat roerken laat,
Dan is verdoenen ras uw haat.*

*Ziet gij die schoone barones?
Denkt nu aan uw geschied'nisles:
Zoo kleedde men zich vroeger aan
Wanneer men naar een feest wou gaan.*

*Zeg, is haar kapsel niet charmant?
Wat zegt gij van die slanke hand?
De kleur van haar costume is chic,
In één woord, zij is magnifiek!*

*Zoo denkt ook onze jonker daar,
Die met dat leuk gekroesde haar,
Hij kijkt haar ool aanbidding aan,
Wou zoo wel voor haar knielen gaan.*

*Wanneer gij nu uw oogen sluit,
Ziet gij hem 's avonds met zijn luit:
Hij zingt een lied van liefde en trouw,
Een jaar daarna is zij zijn vrouw...*

*Ginds ziet gij een apachenmeid,
Die naar Parijs u nu meer leidt:
Haar oog is zwart, haar wangen rood:
Gij denkt aan moord, en aan den dood!*

*Geruite pet schuin opgezet,
De blik steeds loerend (ziet gij het?)
Zit daar haar partner, elegant,
De cigaret los in de hand.*

*Nu staat hij op en grijpt haar beet,
Om hart wordt bang, uw adem heet,
Hij danst een paar maal in het rond,
Smijt haar dan ergens op den grond...*

*Die valsche duivel, rood gekleed,
Heeft nu uw aandacht al weer beet:
Faust, Lucifer en wat dies zij,
Trekken nu aan uw geest voorbij.*

*Zoo kunt gij doorgaan, zonder end,
Wanneer gij niet gesloten bent
Voor al die bonte poëzie,
En slechts gebruikt uw fantasie!*

*Wie steeds zijn hart gesloten houdt
Die vindt ook alles dood en koud:
Maar wie vol liefde kijkt in 't rond,
Voor dien brengt vreugde elke stond!*

ANTOINETTE.

bent... ja, dan weet ik eigenlijk niet wat of ik zeggen moet.

De grootste mop is, dat ik het geld al aan Meacham had uitbetaald. Zie je, ik dacht, dat je de zaak al lang had opgegeven en ik heb nooit gedroomd, dat je werkelijk zou doorzetten. Je had het gezicht van Meacham eens moeten zien, toen ik bij hem kwam, om het terug te halen... hij was woest. Eerst wilde hij het niet gelooven, maar hij moest natuurlijk al heel gauw toegeven, dat het waar was, wat ik hem vertelde, en hij kon niet anders doen, dan mij het geld teruggeven. Ik sluit dan ook een cheque van tweeduizend pond hierbij in.

t.t.
Tommy.”

Cicely keek hem, nadat ze den brief gelezen had, met schitterende oogen aan.

„Wat ga je met de cheque doen, Dick?” vroeg zij.

„Die gooi ik in de kachel.”

Zij sprong van haar stoel op en legde haar arm om hem heen.

„Nee, dat moet je niet doen, Dick. Houd je eigen duizend en stuur de andere duizend aan Meacham terug.”

„Waarachtig, dat is een idee, Cicely. Wat Joachim zou noemen een *beau geste*. Ja, dat doe ik...”

En Cicely, je hebt het mij nu toch heelemaal vergeven, dat ik gewed heb, het liefste meisje van de heele wereld te zullen trouwen, niet?”

Haar eenig antwoord was, dat ze haar wang tegen de zijne legde en hem kustte.

Misschien zou Standring heelemaal niet meer aan Latavia gedacht hebben, misschien zou de zonderlinge episode uit zijn leven alleen een romantische herinnering voor hem zijn gebleven, als hij niet zijn positie in den Raad van Directeuren van de Lataviaansche Olie-maatschappij had moeten aangaan, waar hij steeds meer gewaardeerd werd om de energie en de volharding, die hij aan den legde, en als er niet vijf maanden later iets bijzonders gebeurd was.

Op zekeren morgen kondigden de bladen den dood aan van prins Peter van Latavia, die in het Paleis in het Bosch was overleden. Slechts zeer terloops werd er in de berichten melding gemaakt van de ziekte waaraan hij overleden heette te zijn.

Later volgde het bericht van de opvolging van prins Joachim, die het regentschap had waargenomen. Niet lang daarna kwam een beschrijving van de begrafenis van prins Peter... van den tocht van het Paleis in het Bosch naar de hoofdstad, waar het lijk drie dagen voor het publiek tentoongesteld werd. Heel het land rouwde.

„Dat is het slot, Cicely,” merkte Dick vrolijk op. „Alles bij elkaar genomen is het zaakje vlot verlopen, maar die arme Hans moet een vervelenden tijd hebben doorgemaakt, de laatste zes maanden, zoo heel alleen in dat paleis.”

Het werd lente en toen die weer overging in den zomer, werd hun geluk bekroond door de komst van een jongen zoon. Zoodra Cicely weer sterk genoeg was om uit te gaan, nam Dick haar mee op een rijtoertje in het park. Zij hadden den auto in de schaduw van 'n groepje boomen neergezet en keken naar de menschen, die voorbijliepen, toen Cicely eensklaps opgewonden Dick bij den arm greep.

„O, Dick... kijk daar eens!”

Dick keek in de aangewezen richting. Twee heeren met hooge hoeden op kwamen op hen toe en achter dezen liepen twee heeren met deukhoeden, die vermoedelijk detectives waren. De menschen bleven staan en namen hun hoeden voor de beide heeren af. Plotseling, alsof hij werd aangetrokken door hun starende blikken, keek de oudste der beide heeren hen aan. Onmiddellijk richtte hij het woord tot zijn metgezel, die met een groetende beweging vooruit snelde. De andere keerde toen naar hun auto terug. Het was Prins Joachim.

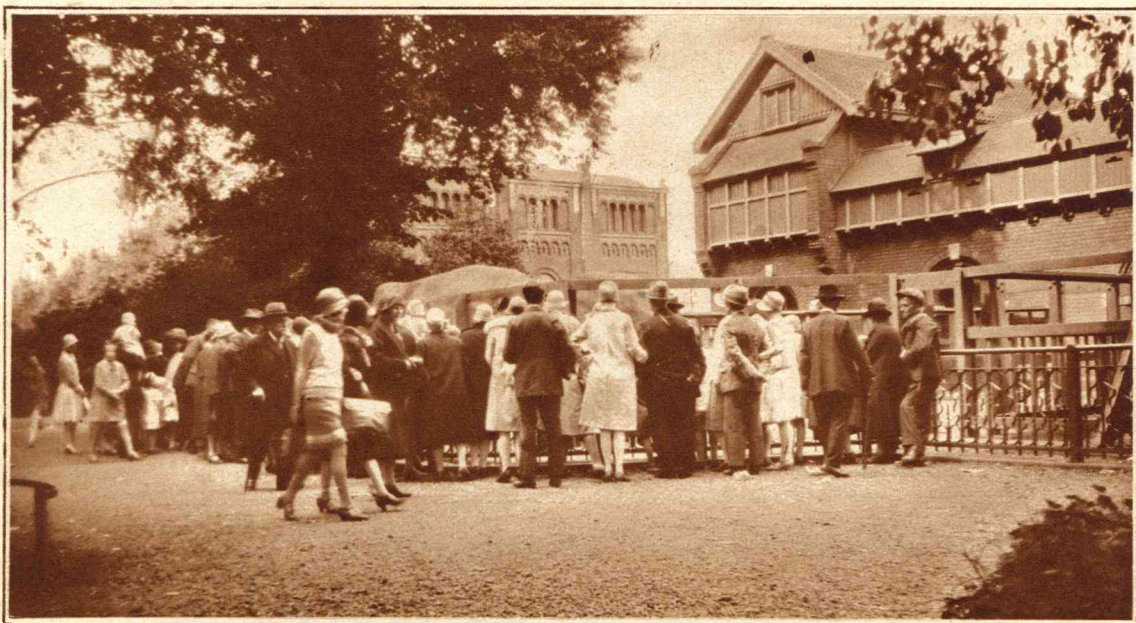
„Cicely... Dick... mijn beste vrienden,” riep hij uit, hun warm de handen drukkend, „wat ben ik blij, dat ik jullie hier zie.”

Toen zag hij ook het kleine menschje in Cicely's armen.

„Dick, beste kerel, wat zou je liever hebben... mijn kroon, of dat kleine menschje daar?”

Dick lachte.

„Houdt u uw kroon maar, Prins,” riep hij uit.

De belangstelling bij de olifanten.

ARTISMAAND

„Kè-èk hem, hij sit al door maar te silleweere!”

U weet natuurlijk niet, wat hier eigenlijk staat, dat kan ik begrijpen. En toch is het Hollandsch, althans een soort Hollandsch... het is Amsterdamsch.

Ik heb de woorden opgevangen, toen ik dezer dagen in Artis wandelde, waar ik natuurlijk in de Septembermaand altijd minstens éénmaal heenga. Stel je voor, iemand, die in Amsterdam geboren en getogen is, zou in September niet naar Artis gaan! Da's uitgesloten! Het is het eenige, wat er van de vroegere kermismaand nog over is... het bezoek aan Artis en het is maar gelukkig ook, dat dit is blijven bestaan, omdat het aan zooveel duizenden en duizenden een telkens weerkerend genoegen geeft.

Wat zijn ook de kinderen niet gesteld op „Artis”, waar ze van droomen en waarmee ze maanden en maanden lang zoet gehouden worden: „Pas op, als je stout bent, gaan we in September niet naar Artis!”

Het is dan ook veelal om de kinderen, dat de ouderen naar Artis gaan, maar dat neemt niet weg, dat die ouderen zelf er ook nog wel genieten.

Bij drommen ziet men de menschen optrekken

uit alle deelen der stad, naar de Plantage, 'n buurt die ze trouw in September weer terugzien, als ze naar de „apiës” gaan.

September en Artis zijn voor den waren Amsterdammer één en zóózeer zijn die twee namen tot één begrip geworden, dat velen u, als ze het over 't weer hebben, niet zullen zeggen, dat we zoo'n

mooien September hebben, maar, dat 't dit jaar zoo'n schitterende Artismaand is.

U moet eens gaan kijken op een mooien dag: Van vroeg in den ochtend tot in den namiddag verdringen de menschen zich voor de loketten van onzen prachtige dierentuin en dit jaar vooral lijkt ons het bezoek bijzonder groot... de menschen hebben gelezen van het nieuwe leeuwenverblijf en nu willen ze dat ook zien. Stel je voor, in hun Artis zou wat nieuws zijn en ze zouden het niet gezien hebben!

Gewapend met zakken „kesousies” oftewel

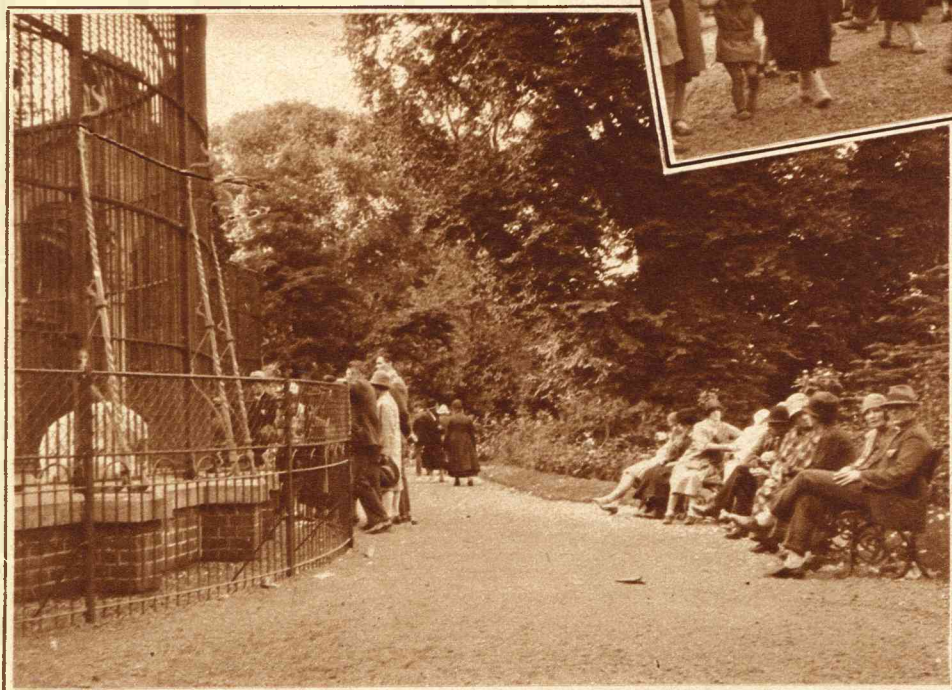

Hoe de roofvogels gevoerd worden.

Heel den dag staan drommen menschen door het nieuwe leeuwen-terras.

Hiernaast: Voor het verblijf van den ijsbeer, die in deze warme dagen in den regel loom heen-en-weer maggelt, is het minder druk, waarvan de ouderen gebruik maken, om eens een oogenblikje uit te blazen op de bank er tegenover.

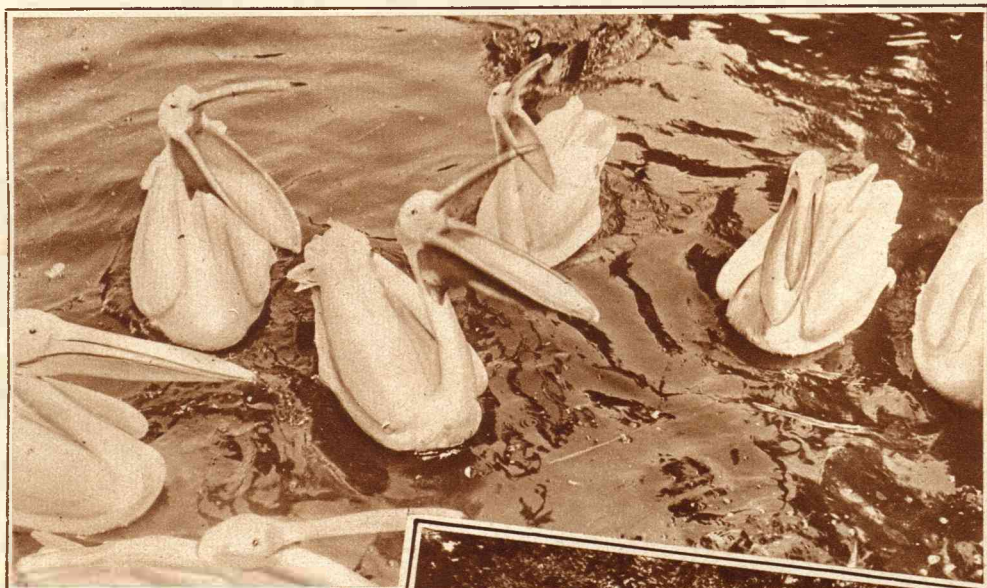

Apennotjes, trekken de Amsterdammers in lange rijen door het tourniket en al dadelijk wordt een aanval gedaan op de papegaaien, die in deze maand heusch niet door de oppassers gevoerd behoeven te worden; ze krijgen genoeg, meer dan genoeg, van het publiek.

De groote menigte gaat evenwel direct linksaf langs de kameelen en de vogelgalerij naar de apen, vooral de vaders en moeders met kinderen. De apen toch geven, met hun grappige sprongen en hun menschachtig doen, door hun na-apen vooral, den kleinen het meeste plezier, al hebben ze sedert een paar jaren in dit opzicht hevige concurrentie te doorstaan van de Maleische beer-tjes, die sedert ze in hun nieuwe verblijf

zijn, zich heel wat beter thuis voelen en zich van hun besten, dat wil zeggen vermakelijksten kant laten zien. Het is dan ook grappig goedje, zooals het daar op de rotsen buitelt en stoeit en in de hooge dorre boomstammen klimt, die er, ten behoeve van hun gymnastische toeren, in hun verblijf zijn neergezet.

Wat kunnen die dieren bedelen! Al ligt hun terrein ook vol met

De pelikanen sperren den snabel al mijd open, als zij in de verte den oppasser met den emmer visch zien aankomen.

allerlei lekkernijen, met koekjes en apenootjes en appelen en bananen. Al hebben ze dat alles, zooals het in deze maand het geval is, maar voor het oprapen, ze schijnen het liever rechtstreeks aan het publiek te ontvangen en gaan rechtop zitten in grappige houding, om te bedelen. Een is er zelfs, die steeds, op z'n achterste pooten zittend, den rechtersvoor-poot naar den kop brengt, alsof hij het militaire saluut maakt.

Dáár en naar aanleiding van de speciale geste van dit dier, was het, dat ik de woorden hoorde, waarmee ik dit artikelje begon en die u nu in dit verband wel duidelijker zullen zijn.

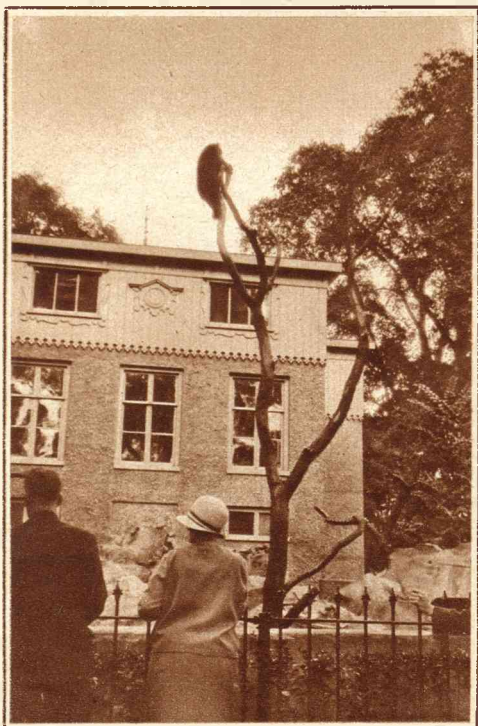
Natuurlijk heeft het nieuwe leeuwenverblijf dit jaar ook de bijzondere belangstelling; heel den dag verdringen de menschen zich er voor en de bewonderende kreten zijn niet van de lucht. Het is dan ook werkelijk een schitterende aanwinst van Artis.... eigenlijk gezegd het mooiste plekje van den heelen tuin, al wil ik ook den prachtige

Een mooi hoekje van den tuin: de Lotus-vijver.

Na de voeding der zeeleeuwen verspreiden de bezoekers zich meer over den tuin.

Hooger kon hij niet. Een der Maleische beertjes houdt zijn gymnastiek-oefening.

er nog meer gevoerd worden. Met troepen loopen ze met de oppassers mee, van het eene hok naar het andere, van den vijver naar het bassin, om toch maar niets te missen. En missen doen ze dan ook werkelijk niets, vooral niet bij de zeeleeuwen, daar krijgen zij die vooraan staan zelfs nog iets toe — water over hun kleeren. Want de oppasser, die de zeeleeuwen met visschen voert, gooit die gewoonlijk zóó, de oolijkerd, dat ze juist buiten het bassin neerkomen, zoodat de dieren uit het water moeten komen om ze te grijpen, waarbij ze zóó wild te werk gaan, dat groote golven over den rand van het bassin vliegen en de kijkers die vooraan staan bespatten, tot groot vermaak van die meer naar achteren staan. Vooral hier is het kijken naar de voeding daarom echt een pretje.

Na de voeding verspreiden de menschen zich weer over den tuin en opmerkenswaardig is het — aanzien doet gedenken — hoeveel er dan neerstrijken op een bank, of in het melkhuis en uit de van huis meegebrachte groote tasch, die algemeen het vroegere hengelmanje heeft vervangen, den heel den dag meegedragen etensvoorraad te voorschijn halen en ook aan het „bik-kecemenen” gaan, zooals de echte Amsterdammers eten noemt.

Den heelen dag hebben ze geslenterd, den heelen dag de dieren gevoerd.... nu voeren zij zich zelf.

En een man met een langen puntigen stok komt en pikt alle boterhammenpapieren op, want hoeveel papiermanden er ook in den tuin staan, die dingen te gebruiken voor het doel waarvoor ze bestemd zijn, dat schijnen de Amsterdammers nooit te leeren.

En als de menschen tenslotte weer naar huis zijn, waar ze gewoonlijk doodop aankomen, dan krijgen hokken en tuin een extra beurt, opdat ze den volgende dag weer toonbaar zijn, want alles ligt vol apenootjes-doppen en koekjes-resten... zelfs het bassin van de krokodillen en de hokken van tijgers en leeuwen en andere vleeschetende dieren, die

voor zulke „lekkernijen” natuurlijk den neus optrekken, vaak tot verontwaardiging van de juffrouw die hen ermee dacht te trakteeren.

„Heb ik daar nou m'n goeie centen voor uitgegeven?” zegt ze verontwaardigd en keert zich af, om naar „dankbaarder” dieren te gaan zoeken.

A. T.

Ehiernaast: In de roofdieren-galerij is er tegen den tijd der voeding geen inkomen aan: tot buiten de galerij staan de menschen de halzen te rekken om te trachten iets te zien van wat daarbinnen gebeurt.

uilenbouwval daarom niet vergeten.

Trouwens, voor die niet geregeld in Artis komt, doch er slechts zoo nu en dan, of misschien maar eenmaal per jaar een bezoek brengt, is er heel wat nieuws te zien: het buitenverblijf van de tijgers, het jonge nijlpaardje, de zeehoe enzoovoort.

Dan is er nog iets, wat de menschen graag schijnen te zien: hoe de dieren eten. Op de uren der voeding stormen de bezoekers in dichte drommen naar den pelikanenvijver, naar de wilde dierengalerij, naar de zeeleeuwen en wie

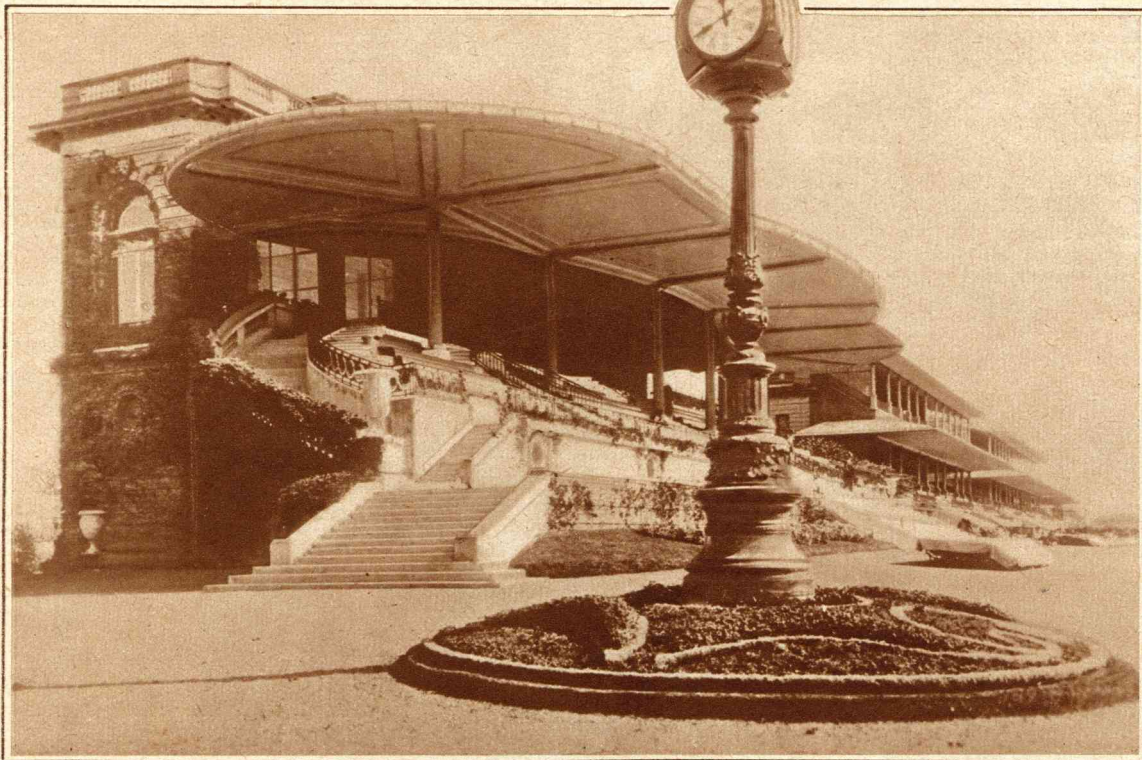

AAN DEN OE-OEVER VA-AN EEN

Foto Metro Goldwyn.

A-AN EEN SNEH-ELLEN VLIET....

Een elegante Tribune

is die welke gebouwd is bij de renbaan van Buenos Aires in Zuid-Amerika. Ter beschutting tegen de warme zonnestralen zijn alle plaatsen daar overdekt.

er een vreemde melodie in een mengeling van droefgeestige accoorden, die de herinnering aan verloren tijden oproep. En als de muziek, eindigend in den angstkreet van een schrillen dissonant, als een doodenzing wegstierf, zag men weer de schaduw van de witte dame, achter het geheim van de gesloten gordijnen.

Zij doofde de bleke waslichten en verdween als een spook in het graf van den nacht.

Zoo schiep de verbeelding van het volk, om de grootheid van het verleden te herdenken, fantastische spoken. Kwaadaardiger dan de vreedzame nachtelijke verschijning van de musicerende witte dame op de „Slotjes” waren de lugubere spoken op de ruïne van het kasteel Duyvenvoorde.

Zij mishandelden kleine kinderen en joegen de grooten op de vlucht. En Hans, die van dit alles niets geloofde, was nu op weg naar de ruïne van het slot-bosch.

Het ging naar twaalf uur en de zon, die al hooger oprees, zette het stille marktplein in de blanke klaarte van den middag. Op een der arduinen banken wilde Hans zich neerzetten om wat uit te rusten.

„Dag Hans,” klonk plotseling een droge stem.

Het was Kobe die voorbij ging. Hans begreep er niets van. Zou Kobe hem gevolgd zijn? In de verte hoorde hij de kinderen roepen: „Zwarte heks, toover-heks.” Hans kon een vreemde onrust niet onderdrukken. Hij dacht aan de woorden van Kate-Mui: „Als ge Kobe drie keer op eenen dag tegen komt, zul de dood zijn eer 't avond is.” En mijmerend over de dwaasheid dezer bewering sloeg Hans de dreef in, rechts van de kerk — de tegenwoordige Torenstraat, — die toegang gaf tot het Slot-bosch.

Toen Hans aan de ruïne van het kasteel van Duyvenvoorde kwam, meende hij een oude vrouw te zien, die schielijk tusschen 't struikgewas verdween. Een oogenblik dacht hij nog aan de zotte Kobe, maar dan vermande hij zich en hurkte onverschillig neer aan den voet van den onttakelden hoektoren, de eenige die nog overeind gebleven was.

Aan de binnenzijde was een muur bezweken, maar het aanzien van den toren leed er weinig onder, want hij stak nog fier, als getuigend van oude kracht, hoog boven de omgeving uit. Hij stond daar als een grijze gekwetste ridder, als een

Het Spook van het Slot-bosch

DOOR WILLEM VAN MOOK

Droomend liep Hans over de Kurassiers-hei, het groote uitgestrekte heideland tusschen Rijen en Oosterhout. Hans kende er elk plekje want het was zijn geboortestreek. Hij kende er de zeldzame bloemen die tusschen het heidekruid opschoten en die nog gesloten waren onder de schuchtere streeling der ochtendzon. Hij verstond er het droevig zuchten van de suizende abeelen langs de bermen van den landweg en hij wist wat 't takgeknep van het dorrend hout, onder het gelend loover van den eikenwal, beduidde.

Ook nu hoorde hij het, en zag er een konijntje dartelen. En hij had daar wel wat strikken willen zetten, maar de zotte Kobe, die men in het dorp „de zwarte heks” noemde, was in de buurt en had Hans in de gaten.

„Hé Kobe,” zei Hans.

„Kijk Hans,” zei ze met droge stem, „al zoo vroeg op den kuier?”

„En gij dan, Kobe?”

„Ikke, 'k was van morgen om vier uur al in 't slot-bosch, om gras te snije, 'k heb ze weer gezien wor!”

„Wé hedde gezien, Kobe?”

„Wel de spoken op het slot, 't is toch wel bar éh, en dé lupt daar zoo mar elken nacht rond. 't Is vur ginne mins om aon te zien.”

„'k Kan er niks aon doen Kobe, mar 'k geloof er niks van wor.”

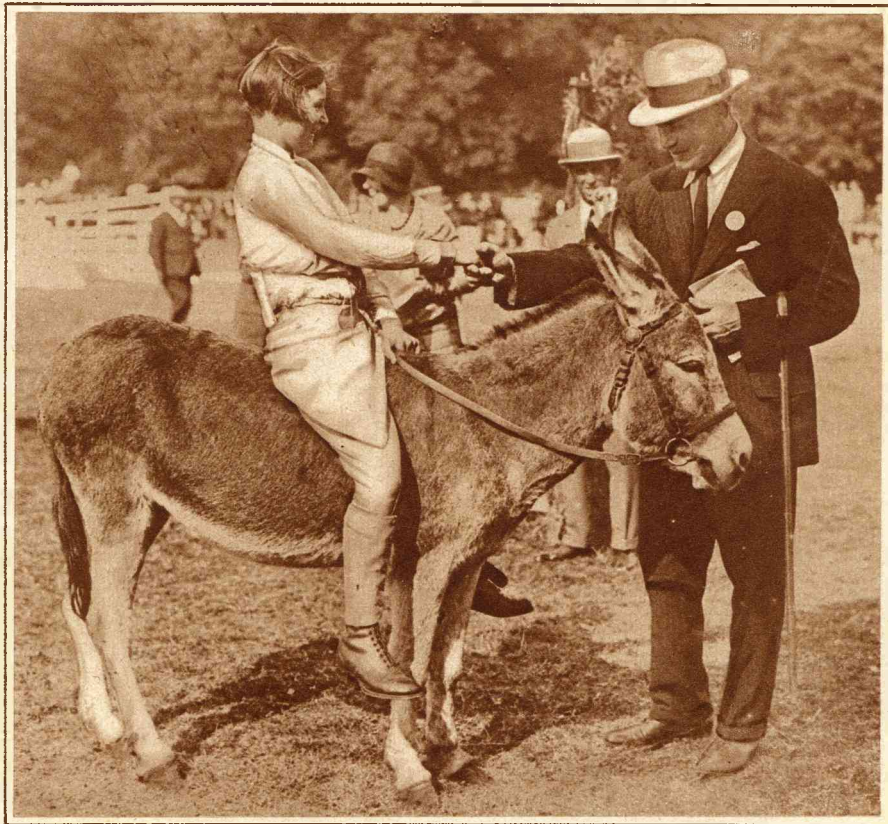
„Wel gao dan dur jonge, as ge mie toch nie geloove wilt.”

Kwaad-mopperend en dwaas-gebarend trok Kobe verder. Hans sloeg er geen acht op, want hij wist dat het oude mensch maalde en kwaad werd als men haar geen gelijk gaf. Wel had Kate-Mui, de meid van de Keeten-hoeve, hem ooit in allen ernst verteld, dat Kobe een echte tooverheks was en dat men altijd moest vermijden haar driemaal op een dag te ontmoeten, omdat zulks een nabije dood zou beteekenen; maar Hans had daarmee hartelijk gelachen en gezegd dat hij aan zulke dwaze dingen niet geloofde.

Traag rees het dorp uit de wazige nevelsluiers van den opkomenden dag. Het reuzengevaarte van den stompen toren der groote kerk stak als een logge zwarte massa tegen de lichte wolken af. Vergeleken bij het kleine, maar gracieuze spits-torentje van het klooster Sinte Catherine-dal, dat nu ook uit de verte oprees, leek de plompe toren der hoofdkerk een wangedrochtelijke gestalte. En peinzend over de nalatigheid van de kerkmeesters, die het zoo schoon begonnen werk van

den grootschen torenopzet onvoltooid lieten, stapte Hans verder....

Het uiterlijke van Oosterhout heeft weinig van een dorp. Naar het heet heeft men eenvoudig vergeten er een stad van te maken. En het verontachtzaamde stedeke heeft er door geleden. Nu fleurt het wel weer wat op, maar toentertijd — want ons verhaal spreekt van jaren her — gingen er handel en verkeer zichtbaar achteruit en het jolige leven kwijnde er weg. Zoo leefde er de verloren grootheid alleen nog na in de oude monumenten van kasteelen en patriciërshuizen die de tijd spaarde of in puinhoopen herschiep. In de omgeving van den Heuvel en de Bauwelenstraat staan nog van die oude voorname woningen, geheel gaaf in hunne antieke deftigheid en het kasteel „De Slotjes,” met breede wallen omgeven, verschijnt er als een middeleeuwsch ridderslot, waarbij een centurium oude eiken de wacht houden. De legende wil dat bij avond, als de majestueuze witte zwanen het zwarte water hadden verlaten en in de lanen geen voetstappen meer gehoord werden, er een geheimzinnige witte dame door het kasteel dwaalde. Zij ontstak de gele waskaarsen in de gulden kroonluchters en zette zich neer aan het oude vermolmde klavier. Dan klonk

Een ezel-wedren

behoort ook al tot de schouwspelen die de sportieve Engelschen gaarne zien. Ziehier een jeugdige prijswinnares door Lord Roseberry gelukgewenscht.

die deernis had met de omgeving, met de eeuwenoude eiken, die men neerhaalde met domme moordende hand, waarvan elke bijslag ook hem doorsidderde en hem opnieuw bloeden deed uit de vele wonden die de tijd geslagen had.

Het was niet de eerste maal dat Hans op de ruïne kwam. Hij was dikwijls genoeg op den toren geklommen om er de nesten te verwoesten van de raven en de katuilen die er in de kijkgaten huisden. En beneden, tusschen de diepe bogen van de keldergewelven of in de met buntgras begroeide muurspelonken, had hy dikwijls jacht gemaakt op egels, salamanders en hagedissen, die daar in groote menigte verblijf hielden. Maar sinds er de spoken ronddoelden, was hij er niet meer geweest. Niet omdat hij bevreesd was voor spoken, want hij geloofde er niet aan. Hij wist dat men in het dorp sprak van het bestaan van kostbare schatten, die in de kelders van de slot-ruïne verborgen zouden zijn, en hij achtte het zeer goed mogelijk, dat er dwazen waren die 's nachts naar de vermeende schatten zochten. Dat de zulken zich als spoken verkleedden om bij hun heimelijken arbeid niet gestoord te worden, kon Hans zich heel goed voorstellen. Maar als hier nachtelijke arbeid verricht werd dan moesten daarvan sporen achterblijven en door die te ontdekken, meende Hans de bange spookgeschiedenis van het slot-bosch te ontwaarschelen. Hoe hij echter ook zocht, hij kon nergens een enkel teeken vinden, dat op de nachtelijke bedrijvigheid wees van als spoken verkleede schatgravers. Aan de bogen der keldergewelven was geen spoor van geweld te ontdekken, geen steen zat er los en achtergelaten gereedschap was er ook niet. Juist toen Hans zijn nasporingen wilde staken hoorde hij plotseling een vreemd geluid, als van een verren lach. Hij keek op en zag in een der kijkgaten van den toren een groote raaf zitten. Zou dat het gesnater van dien vogel zijn, vroeg hij zich af.

En kwaad op zichzelf om zijn weifelenden moed sprong hij op een puntig-uitstekenden steen van den toren en klom er tegen op, tot bij het ravenest, dat hij verlaten vond. Woedend wierp hij het leeg nest naar beneden. Weer meende hij een spottend lachen te hooren.

Hans keek verwonderd om zich heen, de zwarte vogel was weg en een menscheijk wezen was nergens te zien. Nog eens trachtte hij de kinderachtige vrees te verdrijven, die hem beving. Vanuit zijn

hooge schuilplaats overzag hij de verre omgeving. De ondergaande zon zette het nabije dorp in een rooden gloed. Op de wuivende kronen der eiken en beuken-boomen lag een goudglans van tijne teere tinten en op

Ook Japan heeft zijn schoonheidskoningin, in de bevalige persoon van mej. Kimeye Nakamura, die u hiernaast in nationaal costuum ziet afgebeeld.

Een kellnerswedloop.

De kellners van Rome organiseerden dezer dagen een eigenaardigen wedloop. De mededingers moesten namelijk rennen met een presenteerblad in de hand, waarop een flesch met eenige gevulde glazen; inderdaad geen makkelijk karwei.

Lindbergh spant zich in

om den propeller van de vliegmaschine zijner vrouw op gang te krijgen, hetgeen niet zoo een licht werkje lijkt, te oordeelen aan de krachtsinspanning die hij zich daarvoor getroosten moet.

den donkeren grond, beneden tusschen de struiken dansten lichtschitterend kleine zonnevlekjes. Hans genoot met verrukking van het vergezicht. Hij mat den afstand tusschen den slottoren en het Keizersveer. Daar lag St. Oele, waarheen — naar men in het dorp vertelde — vanuit 't slot een onderaardsche gang liep.

Indien dat waar was moesten de nachtelijke schatgravers daarin verblijf houden. Hans moest lachen om zijn eigen bijgeloovigheid, want het bestaan van dien tunnel was immers nooit bewezen. Maar het was alsof de holle echo der torenmuren zijn lach spottend teruggaf. Neen, dat was geen echo. Want het lachen hield aan en nam in hevigheid toe, het klonk nu als een angstwekkend gegil. Aarzelend richtte Hans zich op uit zijn verhevenheid. Hij stond nu wijdbeens in het ruime kijkgat en overzag de verlaten omgeving. En terwijl het gillen voortduurde bemerkte hij eensklaps, vlak voor den ingang van de slot-ruïne, een vrouwelijke gedaante. Het was de oude Kobe, die met wijd-open gespalkten mond waanzinnig te lachen stond. In haar oogen lag een wilde uitdrukking en haar armen zwaaiden bang door de lucht als wilde zij Hans waarschuwen voor een dreigend gevaar.

„Dat is de derde maal,” zei Hans en hij dacht aan de voorstellingen van Kate-Mui.

Terwijl hij zijn voet wilde verzetten lieten er enkele steenen los en vielen met groot geraas aan den voet van den toren neer.

Hans wankelde, schoof uit, verloor zijn evenwicht en stortte als een logge massa op de wijdspansche bogen van de keldergewelven te pletter.

Den volgenden morgen vonden de boeren uit den omtrek het lijk van den waaghals, zooals men Hans noemde. Er viel niet aan te twijfelen, meenden zij, Hans was door de spoken vermoord.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

De man raakte de kluts kwijt en keek hulpeloos rond.

„Hebt u zelf niet meer dan eens,” vroeg Mark verder, „die vrouw een duivelin genoemd?”

„Ja, ik geloof, dat ik zoo iets wel eens een enkele maal gezegd heb.”

„Omdat ze haar zoogenaamde tooverkunsten op het jonge meisje practijk bracht, niet?”

Opnieuw gaf de man dit toe. Z'n mond was niet meer verzegeld. Hij wierp een blik op het strenge gelaat van den rechter, op de met gespannen aandacht luisterende leden der jury, op het publiek, dat het oog op hem gericht hield, en hij verloor z'n zelfbeheersching.

„Het kan me niet schelen, wat er van komt,” riep hij als in wanhoop uit. „Ik heb altijd wel gedacht, dat er iets verkeerd achter stak. Ik mag m'n kostwinning verliezen en hij mag me van kant maken, zooals hij bedreigd heeft, maar hij is een duivel. Hij heeft het arme kind laten pijnigen, haar dingen laten doen die ze niet mocht doen, haar gedwongen om met open oogen te slapen, en haar allerlei schrikbeelden voor gehouden. Het was duivelswerk, dat verzeker ik u en wanneer ik alles geweten had, dan zou ik me liever de rechterhand hebben afgekapt dan dit baantje aan te nemen. Ik heb het bijgewoond, dat hij haar den tuin injoeg, terwijl zij bitter weende en haar later terug haalde terwijl hij haar maar steeds strak aankeek, zonder een woord te spreken en haar daardoor half gek maakte.”

De stem van den opgewonden ouden man was in een gillend geluid over gegaan.

„Wanneer bent u dat huis, de „Old Lodge” gaan bewonen?” vroeg Mark.

„In den zomer van het jaar 19..”

„Verhuisde mijnheer Clarke met u mee?”

„Ja.”

„Denk nu goed na over hetgeen ik u vraag. Bleef hij den geheelen winter thuis, dat wil zeggen in het oude huis?”

„Neen. In den herfst ging hij weg.”

„En nam hij de Indische vrouw en juffrouw Irene Bolsover met zich mee?”

„Ja.”

„Heeft iemand u verteld waar ze heen gingen?”

„De Indische vrouw vertelde me, dat hij in Londen op een plein een huis had, waar ze gingen wonen.”

„In October, zegt u?”

„Ja, in 't begin van October, denk ik.”

„Mag ik er u op wijzen, edelachtbare heeren,” zei Mark, zich tot de rechters en de gezworenen wendend, „dat dit dan zeer kort was voor den dood van Abraham Robertshaw?”

„Nu weer een andere vraag,” ging Mark voort, het woord weer tot William Coad richtend, „kwam Edgar Barret omstreeks einde September of begin October daar in huis?”

„Hij ging er in en uit.”

„Hadden ze ruzie?”

„Dat kan ik niet zeggen, omdat ik het niet weet.”

„Denk nu eens goed na en weet wel, dat u onder eede staat. Kunt u je herinneren, dat mijnheer Clarke Barret wel eens dreigde, of dat dit het geval was met Barretten ten opzichte van Clarke?”

„De oude man dacht eenige oogenblikken na en zei dan: „Ja, een keer. Ik was juist in den koestel geweest en het was donker dien avond. Ik kreeg het in m'n hoofd om aan de voorzijde van 't huis een luchtje te gaan scheppen, in plaats van in den

tuin. Toen ik bij de voordeur gekomen was, hoorde ik stemmen.”

„Wat voor stemmen?”

„Wel, die van m'n meester en van Barret.”

„Wat zeiden ze tot elkaar?”

„Ja, daar kon ik niet goed wijs uit worden. Het leek me dwaze praat.”

„Vertel het maar aan de jury, die zal er wel wijs uit kunnen worden.”

„Nu dan, ik hoorde Barret, die boos scheen te zijn, zeggen: „honden kunnen niet spreken, maar ik kan het wel.”

„Juist, en toen?”

„Toen zei mijnheer Clarke: „Je bent een hond en zoodra je spreekt, is het met je leven gedaan.” Daarop lachte hij, alsof hij een aardigheid gedebeiteerd had.”

„En wat nog meer?”

„Ik kan me niets meer dan dat herinneren, behalve dat Barret zich verwijderde. Ik hoorde hem in zichzelf mopperen en pruttelen.”

„Is dit alles wat u u kunt herinneren?”

„Ja dat is alles.”

„Dat is dan alles wat ik dezen getuige te vragen heb,” zei Mark.

Toen hij zitten ging, slaakte het geheele Hof een zucht van verlichting.

Uit de antwoorden als resultaat van het getuigenverhoor, bleek, dat Imri Clarke en z'n secretaris niet steeds op goeden voet met elkaar gestaan hadden. Er viel verder uit op te maken de mogelijkheid, de waarschijnlijkheid zelfs, dat Elsie May het onbewuste werktuig geweest was van iemand of van meerdere personen, die belang bij Edgar Barret's dood hadden. De gezworenen zagen elkander aan met blikken, waaruit de con-

clusie viel te trekken, dat ze eigenlijk niet goed wisten, wat ze van het geval moesten denken. Het scheen hem toe, dat deze zaak hen op wegen bracht, waarop ze verder geen weg wisten.

Deze indruk werd nog versterkt door het daarop volgend kruisverhoor. Toen Mark weer opstond om een anderen getuige te ondervragen, was het in de rechtszaal weer doodstil. Iedereen begreep, dat er sensationele onthullingen op komst waren.

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

EEN OPZIEBARENDE BEKENTENIS

De volgende getuige was Suzanna Coad, de vrouw van den ouden man, die zoo juist de getuigenbank verlaten had. In 't algemeen bevestigde zij slechts wat haar man gezegd had en in den loop van haar verhoor, werden geen nieuwe feiten aan 't licht gebracht.

„Hebt u nooit een gesprek afgeluisterd,” vroeg Mark, „tusschen mijnheer Imri Clarke en Barret, en waarbij u iets hoorde, dat u vreemd voorkwam?”

„Ik heb u al gezegd,” zei de oude vrouw, „dat hij zeer gesloten was, en dat we weinig met hem in aanraking kwamen.”

„Jawel, maar u hebt ook toegegeven, dat u graag wilde weten, wat voor iemand hij eigenlijk was en dat u meer dan eens hun gesprekken hebt trachten af te luisteren. Hebt u nooit Barret het een of ander tegen mijnheer Clarke hooren zeggen, dat u vreemd voorkwam?”

„Nu dan, op een avond, dat ik de kamer langs kwam waar zij in den regel zaten, hoorde ik Barret zeggen: „Ik verzeker je, dat hij ons op 't spoor is.”

„Werd daar ook een naam bij genoemd?”

„Ja.”

„Wat voor naam dan?”

„Wel mijnheer, om u de waarheid te zeggen, was het uw naam.”

„Mijn naam?”

„Ja, u heet toch Martineau, is 't niet? In elk geval werd deze naam genoemd.”

„En wat antwoordde mijnheer Clarke daarop?”

„Hij zei, dat men dat zeker moest trachten te weten te komen, en dan zei hij nog iets, dat ik niet duidelijk kon verstaan, maar zoo iets van „als het zoo is, dan moet hij uit den weg geruimd worden.”

„Zoo, en verder?”

„Voor zoover ik het kon verstaan, zei Barret, dat men Martineau slecht behandeld had en dat hij vond, dat het een schande was. Ik hoorde hem nog zeggen: „Denk er wel aan, dat ik er niets mee te maken wil hebben.”

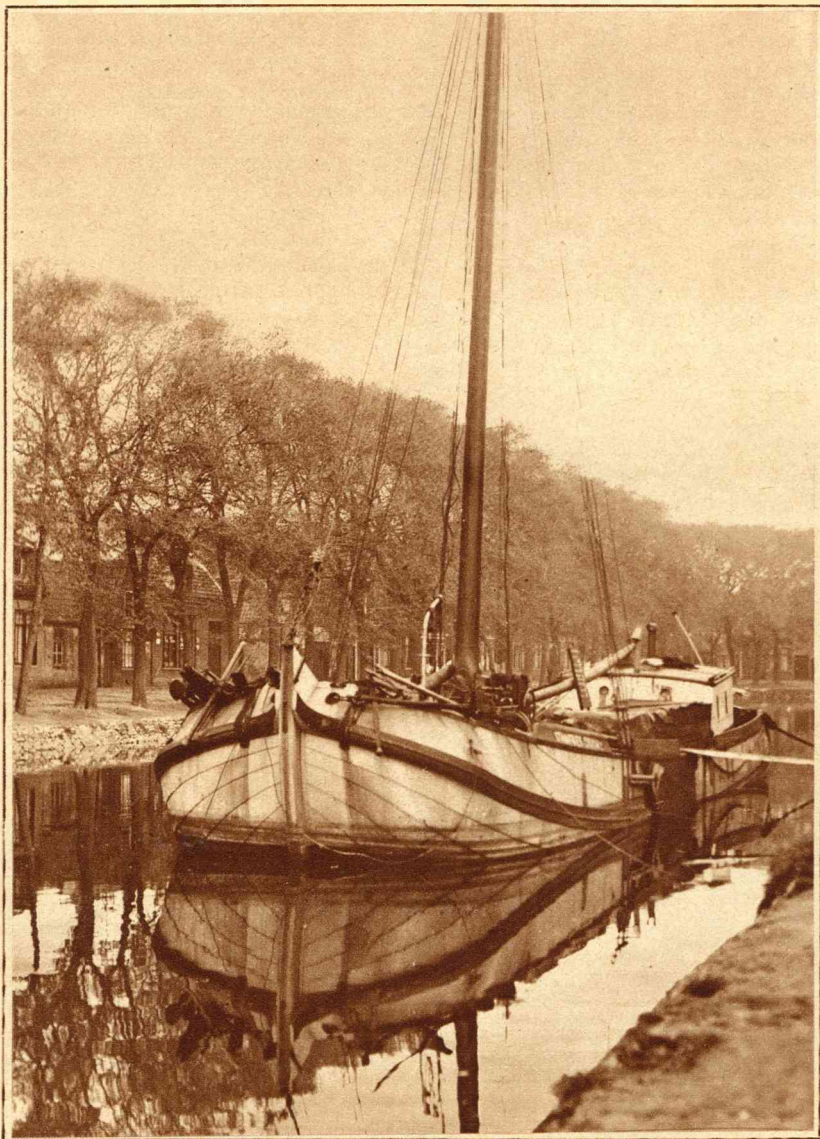
„En daarna?”

„Daarna hoorde ik mijnheer Clarke zeggen: „Je hebt te doen wat ik je zeg. Je weet wat er gebeuren zal, als je met niet gehoorzaamt.” Daarop antwoordde Barret, „Het kan me niet schelen, ik kan er het leven bij inschieten maar ik zal 't een ander niet ontnemen.”

„En wat nog meer?”

„Dat is alles wat ik gehoord heb,” zei de vrouw.

De twee volgende getuigen ontstaken slechts weinig licht in 't geval. Het waren Manuel Ramon en George Fortescue. Zij deelden mee, dat zij door tusschenkomst van Edgar Barret zaken met Imri Clarke hadden gedaan. Zij vertelden ook, dat Barret meer dan eens te kennen had gegeven, dat hij zeer bang voor zijn patroon was, en dat, wanneer hij alles aan 't licht zou brengen wat hij van Imri

EEN POËTISCHE AANBLIK
van de Spoorgracht te Den Helder.

Clark wist, dit groot opzien zou baren. Beiden legden nog de verklaring af, dat Barret hun plechtig verklaard had, dat hij zeker was van de onschuld van den man die van den moord op Abraham Robertshaw beschuldigd werd. Hij durfde dit echter niet ter bevoegde plaatse bekend maken.

Na Ramon en Fortescue verscheen Herbert Wilding in de getuigenbank. De jonge man keek met uitdagenden blik rond, nadat hij den eed had afgelegd.

„Ik zou graag willen weten,” zei Mark, „waarom mijnheer Edgar Barret u in den morgen van den 24sten December van verleden jaar bezocht?”

„Ik zie niet in, wat iemand anders met dit bezoek te maken heeft,” luidde Wilding's verward antwoord.

„U moet de vraag beantwoorden,” zei de rechter.

„Hij kwam,” hernam Wilding, „om over zaken te spreken. Hij wenschte me te raadplegen over het exploiteeren van diamantvelden in Zuid-Afrika en stelde voor, dat ik er me financieel in zou interesseeren.”

„Bent u in zijn voorstel getreden?” vroeg Mark weer.

„Neen.”

„Hebt u hem later niet herhaalde malen ontmoet en geraakte u toen niet op vriendschappelijke voet met hem?”

„Ja.”

„Beantwoord me ook de volgende vraag: Vertelde Barret in z'n gesprekken met u niet, dat hij niet graag iets zou durven doen, wat zijn patroon niet aanstond?”

„Ik kreeg zeker den indruk, dat hij hem vreesde.”

„En gaf Barret u zijdelings of rechtstreeks te kennen, dat hij meer van den moord op Robertshaw af wist?”

„Hij zei van alles tegen me, waarop ik niet veel acht sloeg. Ik laat me niet door dwaze praatjes van de wijs brengen. Ik grond m'n opinie op feiten.”

„Maar zei Barret u niet, dat hij uit vrees voor z'n patroon, niet durfde te zeggen wat hij wist?”

„Hij kon wel iets van dien aard gezegd hebben, maar dat bracht toch geen verandering in m'n opinie.”

„Is het waar, dat u onder den invloed van z'n mededeelingen een onderhoud hebt gehad met den huisbewaarder van Johnson's Inn no. 13?”

„Ik ben een keer bij den huisbewaarder van Johnson's Inn geweest en heb hem eenige vragen gesteld. De antwoorden die ik op deze vragen ontving, bevestigden mij in de meening, die ook het publiek had inzake den dood van den ouden Robert Robertshaw.”

Nadat hij dit gezegd had, keek Wilding met uitdagenden blik rond.

Tot ieders verwondering vroeg Mark dezen getuige niets meer. Te meer was men daarover verwonderd omdat deze getuige slechts zeer weinig gezegd had, dat den indruk der tot nu toe afgelegde getuigenissen kon versterken.

Evenmin greep hij gedurende het kruisverhoor door Mr. Kingston in, of liet een woord van protest hooren toen Wilding bij dit verhoor in tegenspraak kwam met z'n vroeger afgelegde verklaringen.

Nadat het verhoor van getuige Wilding afgelopen was, beraadslaagden de rechter en de griffier der rechtbank een oogenblik met elkaar. Daarop verdaagde rechter Sedgmoor de zitting tot den volgende Maandag.

Toen Mark 't gerechtsgebouw verliet, werd hij door iemand vriendschappelijk aangesproken.

„Wel mijnheer Martineau, wat ben ik blij, dat ik je weer eens zie. Ik heb de zitting bijgewoond en heb hier even gewacht om je niet te missen. Je herkent me zeker wel?”

„O ja,” antwoordde Mark, „zeker herken ik u.”

Het was mijnheer Davis, en den jongen advocaat viel het verschil in toon op tusschen zijn spreken van nu en vroeger.

„Ik wensch je van harte geluk met het schitterend succes van zooeven.”

„Heel vriendelijk van u.”

„O, neen, volstrekt niet; ik moet je zeggen, dat ik indertijd ongelijk had. Ik gaf je, nu ongeveer drie jaar geleden, den raad om naar Canada te gaan niet waar? En ik meende je met twintig pond genoeg te doen, omdat ik in de meening verkeerde, dat je hier absoluut geen kans van slagen had. Maar nog eens, ik had ongelijk; ik zeg het

AAN DE VAART te Broek in Waterland, een idyllisch plekje.

je ronduit. Ik zei van morgen tegen Lucie onder 't lezen van de krant, dat je je weg wel zou maken. Je moet hard gewerkt hebben, zeer hard.”

„Inderdaad.”

„En je zult wel vermoeid zijn, ook. Mijn vrouw zei van morgen zoo terloops tegen me, dat het wel aardig zou wezen voor mijnheer Martineau als hij aanstaanden Zondag den dag bij ons zou doorbrengen, en toen Lucie dit hoorde, vond zij het denkbeeld prachtig. Ja, het zou precies zoo zijn als vroeger in den goeden ouden tijd!”

„Ik denk dat dit niet zal gaan,” zei Mark, bedaard. „U begrijpt dat ik het zeer druk heb.”

„Maar je moet toch een rustdag hebben, mijnheer Martineau en op 't land is het nu zoo mooi in de natuur. Je weet zeker nog niet, dat we verhuisd zijn en dat we nu in de buurt van mijnheer Wilding wonen. Het is zoowat vijftien K.M. buiten Londen, maar zomers maak ik gebruik van mijn auto. Je weet, dat ik van het buitenleven houd. Wat denk je er van? Als je komt, dan zal ik je morgenochtend met den auto komen halen, dan komen we juist voor de lunch thuis.”

„Ik vind het zeer vriendelijk van u” antwoordde Mark, „maar ik ben waarlijk niet in een stemming om mij in druk gezelschap te begeven. Ik heb het zeer druk en zoo lang deze rechtszaak nog niet geëindigd is, heb ik geen tijd om ergens anders aan te denken.”

„Ja, natuurlijk, als je niet kan, dan kan je niet, maar ik moest je toch even spreken en gelukwenschen. Denk er aan, dat ik geen weigering accepteer, zoodra die zaak achter den rug is.”

„Het gaat toch curieus in de wereld,” dacht Mark, terwijl hij mijnheer Davis na keek, die in een luxe-auto plaats nam. „Men kan wel zien van welken kant de wind nu waait.”

Den Maandagmorgen ontving hij reeds vroeg bezoek van inspecteur Bancroft, met wien hij een lang onderhoud had. Daarna haastte hij zich naar de rechtszaal, die weer stampvol was. Hij had haastig een half dozijn morgen-bladen ingezien.

Zij allen bevatten uitvoerige verslagen van de rechtszitting van den vorigen dag, en prezen hem als om strijd.

Toen hij echter z'n gewone plaats had ingenomen, scheen het, alsof z'n hoop en vertrouwen waren verdwenen. Hij had z'n vragen zorgvuldig gewikt en gewogen en ze daarna gesteld. Maar de goede uitslag van het rechtsgeding leek hem twijfelachtig. Hoe zou hij, wanneer de waarheid aan 't licht kwam, z'n belofte tegenover Irene Bolsover kunnen houden? En hoe zou en kon hij verhinderen, dat de waarheid aan 't licht kwam? Maar moest, afgezien van alles, het recht niet z'n loop hebben en de waarheid daarom niet aan 't

licht komen? Maar wat was de waarheid? Was het meisje inderdaad schuldig aan de misdaad, waaraan ze zichzelf schuldig verklaard had? Zelfs nu nog kon hij het niet gelooven.

Toen de rechter de rechtszaal binnenkwam, stond hij evenals al de aanwezigen op, maar hij zag er min of meer verbijsterd uit. Dingen, die hem een uur geleden nog duidelijk voor den geest stonden, kon hij zich nu niet meer herinneren. Het scheen hem toe, dat hij van de gewoonste zaken geen verklaring en uitleg meer kon geven. En toch moest hij den strijd in de rechtszaal krachtiger dan ooit voortzetten. Voor hem stond Elsie May. Zij was daar door twee vrouwelijke gevangenenbewaarders gebracht. In z'n nabijheid zaten ook de twaalf jury-leden, allen in afwachting en spanning. Juist had de rechter plaats genomen, of het was doodstil in de rechtszaal.

Eenige oogenblikken later had er een groote verandering in Mr. Martineau plaats. Hij kon weer helder en scherp denken; z'n zenuwachtigheid was verdwenen om plaats te maken voor een groote kalmte. Alle feiten en gevolgtrekkingen der zaak stonden hem duidelijk voor den geest. Het scheen hem toe, dat hij kans zag om Irene Bolsover zóó te ondervragen, dat hij z'n doel, de zaak tot klaarheid te brengen, volledig kon bereiken, zonder haar op welke wijze dan ook, in ongelegenheid te brengen. Wanneer hij haar ondervraagd had, dan zou hij Imri Clarke als getuige laten voorkomen, en dan zou het er eigenlijk op los gaan. Hij had het sluwe verstand van den man gepeild, was op alles voorbereid of dacht het ten minste te zijn.

Hij hoopte nu maar dat er geen schakel in den keten zou ontbreken, waarmee hij meende hem weerloos te kunnen maken. Als hij er goed over nadacht, dan twijfelde hij er soms aan of het hem zou gelukken.

Een rilling voer hem door de leden, toen Irene Bolsover in de getuigenbank plaats nam. Hij zag, dat Elsie May haar niet alleen opmerkzaam, maar ook vol vrees aanzag. Hij zag ook, dat de teekenaars der dagbladen ijverig schetsen van haar maakten. Mark trachtte op haar gelaat te lezen wat er in haar gemoed omging, maar hij slaagde daarin niet.

Er was een uitdrukking in, die hij niet begreep.

Er sprak geen ontsteltenis uit of vrees, maar iets eigenaardigs, waaraan hij geen naam wist te geven.

De eerste vragen die hij haar stelde, waren zeer gewoon. Het scheen alsof hij trachtte haar aan den klank van z'n stem te wennen en om haar te doen gevoelen, dat zij van hem niets te vrezen had. Zij sprak zacht, maar duidelijk. Men kon alles verstaan wat ze zei.

„In den avond voordat Edgar Barret vermoord werd, vergezelde u vrouw Beziza naar zijn kamer, niet waar?”

„Ja,” luidde het antwoord.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

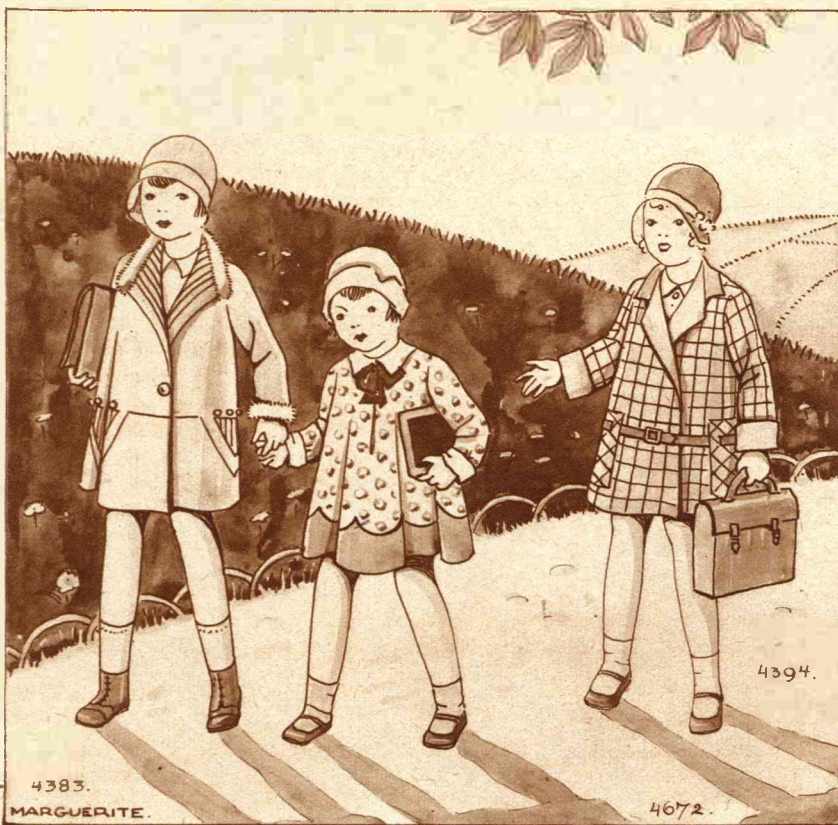
BRUIDSJAPONNEN

Terwijl de nieuwste avondtoiletten steeds langer worden en niet alleen hier en daar 'n laag neerhangenden slip hebben, doch meer en meer neiging vertoonen om 'n werkelijke sleep-japon te worden, hebben de moderne bruidsjaponnen heelemaal geen sleep meer. Wel is bij sommige nieuwe bruidstoiletten de rok van achteren zoodanig verlengd, dat hij daar even den grond raakt of 'n handbreed sleept, maar de eigenlijke, bij den schouder aanvangende sleep, dien we zoo lang hebben gekend, schijnt nu heelemaal uit de gratie te wezen.

Enkel de sluier van het jonge bruidje blijft slepen als voorheen.

Kantstof wordt voor het moderne bruidstoilet zeer veel verwerkt. En een combinatie van kant met crêpe georgette is wel 't mooiste en teerste wat men zich voor een bruidsjaponnetje kan voorstellen.

Denkt u zich zoo'n japon van fijne kantstof, het lijfje geheel strak en slechts versierd met een kleine wij-

WEER NAAR SCHOOL!

Menige moeder zal een zucht van verlichtingslaken, wanneer 't weer eenmaal September is, de kinderen weer geregeld naar school gaan en orde en rust in huis terugkeeren. Tot aan dat oogenblik heeft ze echter de handen vol. Ze gaat zooveel mogelijk met de kinders uit, moet voor 't huis-houden zorgen en tusschen de bedrijven door de school-garderobe van haar kroost nazien en zoo noodig met nieuwe kledingstukken aanvullen. Juist omdat er voor 't maken van kleertjes zoo weinig tijd overschiet, raden wij haar ten zeerste aan héél eenvoudige modelletjes te kiezen. Deze zijn makkelijk te vervaardigen, vlug klaar en staan kinderen juist het aardigst. Wat denkt ge b.v. van 4383 van onze plaat? Het toont u een allerliefst manteltje voor een meisje van 4 tot 6 jaar, gedacht in zachtgroene kasha, gegarneerd met een smalrandje beige bont en stiksel. 4672 brengt een eenvoudig kinderjurkje in beeld van beige wollen mousseline met roode nopjes. De garnering bestaat uit een kraag en manchetjes van effen beige stof en een lavallière en (schulpvormig aangezette) bies van bijp. rood materiaal (leeft. 4 tot 6 jaar). 4394 Schoolmanteltje van geruite wollen stof, voorzien van groote zakken, gegarneerd met kraag, revers, manchetten en ceintuurtje van bijpassende effen stof. (Leeftijd 6 tot 8 jaar.

uitvallende schoudercape van doorzichtige crêpe georgette, rondom zeer smal afgebiesd. De mouwen lang en nauwsluitend met rond geknipte manchetten van crêpe georgette, welke, beginnend onder den elleboog, in wijde golven neerhangen tot over de handen. De aangerimpelde rok, met georgette afgebiesd, valt links, met een lange punt, golvend naar beneden. Een breede ceintuur van crêpe georgette bedekt het aanzetten van den rok.

Ook crêpe satijn, waarvan de glan-

zende zijde voor de eigenlijke japon wordt gebruikt en de doffe achterkant voor garnering, of omgekeerd, is zeer gewild.

Het bruidstoilet onzer eerste afbeelding van crêpe georgette heeft een rok van fijne witte kant, die in verlengde slippen neerhangt over den rokzoom. Opmerkelijk zijn de plooi-tjes-garneering van de taille en de wijde rond geknipte manchetten welke de lange mouwen versieren.

Het tweede voornaam aandoende toilet werd vervaardigd van crêpe de chine. De sierlijke garnering van fijne opnaaisels doet niet de minste afbreuk aan den eenvoud, die juist bij een bruidstoilet zoo weldadig aandoet, omdat zij zich aanpast aan den ernst van den zoo gewichtigen huwelijksdag. De wijd uitvallende rok heeft de modieuze punten en een elegante strik siert terzijde het geheel.

Deze beide bruidstoiletten werden ontworpen door het modehuis Maassen en gefotografeerd in het atelier van Hanni Schwarz Berlijn.

P. D.

Bruidstoilet van crêpe georgette en kant. De lange mouwen hebben rond geknipte wijduitvallende manchetten.

Bruidstoilet van crêpe de chine. — Wijduitvallende rok met punten.

spaart Uwe kracht —

Uw tijd — en Uw goed.

Rinso

EEN PRODUCT DER SUNLIGHT ZEEP FABRIEKEN

Koop nog heden
een pak

Tooneel in Amsterdam

TRIO

Ingeleid door een paar zomerstukken van een licht verteerbaar genre, is het tooneel-seizoen geleidelijk in vollen gang gekomen. Twee, drie premières in één week zijn thans geen zeldzaamheid; de tooneelminnenden, helaas nog steeds niet overtaaij, hebben keus genoeg waar ze hun hart kunnen ophalen — In den Hollandsch en Schouwburg speelt een kwartet „Trio”, volgens den titel een „groteske” van Leo Lenz. De schrijver hekelt hierin op geestige wijze moderne huwelijks toestanden in bepaalde kringen onzer samenleving. Prachtig is de typeering der drie hoofdpersonen, waarvan één, Louis Chrispijn Jr., zelfs in een dubbelrol zijn volledig meesterschap over stem en spel demonstreert. Hij vindt hier uitmuntend tegenspel in de vrouw waar het hier om gaat, Rita, uitgebeeld door niemand minder dan Magda Janssens terwijl de rol van tweeden man bij Jacques Reule (welkom wederin A'dam!) in uiterst bevoegde handen ligt. Alles bijeen dus een vlot gespeelde persiflage met welker vertolking het Nieuwe Nederl. Tooneel alle eer inlegt.

„Het Trio”. Van links naar rechts: L. Chrispijn Jr. Magda Janssens en Jacques Reule.

*

Hiernaast links L. Chrispijn in zijn dubbelrol als chauffeur bij zijn nieuwen baas (Jacq. Reule).

*

Hiernaast rechts: Vóór de uitbarsting. Magda Janssens en L. Chrispijn Jr.

DE COMEDIE VAN HET GELUK

Albert van Dalsum, in vorige jaren een der „sterren” van het Leidscheplein, is weer op de oude planken teruggekeerd met zijn nieuw gezelschap „Het Oost-Nederlandsch Tooneel”, waarvan hij een der leiders is. Op dit oogenblik hebben wij nog niet het genoegen gehad met dit gezelschap en dit tooneelwerk kennis te maken, volstaan dus slechts met een enkele foto waarop de lezer een scène uit het eerste bedrijf ziet afgebeeld met van l. naar r. Mevr. Sablairolles, Albert van Dalsum en Mevr. Defresne-Köhler. D.

Achter het terrein van Ajax trok ook de wedstrijd tusschen Zeeburgia en D.E.C. groote belangstelling. Onze fotograaf snapte er dit aardige moment, toen D.E.C. in den aanval was.

SPORT VAN ZONDAG

Hoewel het programma op dezen eersten dag der competitie nog niet volledig kon worden genoemd, was het voor de hoofdstad toch reeds een zeer belangrijke dag. Beide eerste-klassemers kwamen in het strijdperk, waarbij bovendien nog een paar belangrijke ontmoetingen in de tweede klasse.

De verwachte en begeerde overwinning van Ajax op D.F.C. is uitgebleven. Waarom? Ja, omdat de Dordtenaren niet minder waren dan de Ajacieden; omdat voorts de gastheeren vele, zeer vele kansen misten, iets, waaraan de Dordtsche aanval zich eveneens schuldig maakte. Had één van beide

partijen het geluk in deze ontmoeting aan haar zijde gehad, dan zouden we een eigenaardigen uitslag hebben gekregen. Maar gelukkig was vrouwe Fortuna rechtvaardig en gingen haar lonkjes zoowel den Amsterdamschen als Dordtschen kant uit.

Het gelijke spel was wel de verhouding. Na het goede begin van Ajax zal het resultaat menigeen niet meevallen. Maar er zijn meer goede ploegen dan die, waarover de Ajacieden thans de beschikking hebben. D.F.C. is er daar stellig één van. Slagen de Dordtenaren er in, tijdens de komende wedstrijden eenzelfde spel te ontwikkelen, dan zal menig tegenstander het tegen hen moeten afleggen.

Blauw Wit is met een magere overwinning op 't Gooi in Hilversum begonnen. Mag men de verslagen gelooven, dan is het vertoonde voetbal daar niet van buitengewone kwaliteit geweest. En toch zijn onze verwachtingen ten opzichte van de Stadion Club evenmin laag gespannen. Men dient echter niet uit het oog te verliezen, dat vooral de uitwedstrijd tegen 't Gooi voor deze Amsterdammers een bijzonder lastig geval is. Er zijn nu eenmaal van die ontmoetingen, waarin de tegenstanders er bijzonder fel op zijn elkaar de vliegen af te vangen. En... de eerste klap is een daalder waard. Dien hebben de zebra's dan toch in elk geval reeds verdiend.

Verder heeft ons de stevige nederlaag van Z.F.C. in Zaandam tegen V.U.C. gefraspeerd. Zou het verlies van Breeuwer, den Boer en van Melick te zwaar blijken voor het Zaandammer team? De inzet is niet schitterend.

Ajax en D.F.C. deelen de punten. Kiekje uit deze ontmoeting van vrij goed spel maar gemiste kansen. Voor het Dordtsche doel.

Van de tweede-klassemers zullen D.E.C. en Zeeburgia het wel niet zoo erg plezierig gevonden hebben, reeds direct tegenover elkander te worden geplaatst. Tegen de verwachting in heeft D.E.C. gewonnen. Dit zegt nogal iets, temeer daar op het veld van de kampioenen werd gespeeld. Natuurlijk gaat D.E.C. weer een voorname rol spelen. Dat Zeeburgia zich echter door dezen mis-

stap zal laten ontmoedigen, gelooven wij niet.

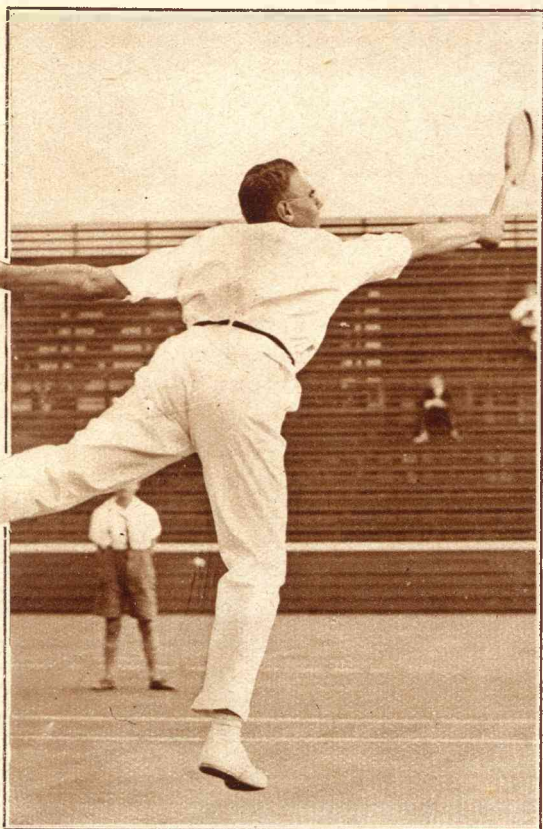
Spartaan moest zich tegen K.F.C. met een gelijk spel tevreden stellen. Keurig werk verrichtte echter V.V.A. dat in Enkhuizen met 2-1 van West Frisia wist te winnen. Zij, die het tweede-klasse-voetbal van meer nabij volgen, weten wel wat dit zeggen wil. Zoo'n inzet doet het beste voor het nieuwe seizoen verwachten.

D.W.S. zag zich in Den Helder met 3-0 geklopt.

Een spannende wedstrijd tusschen Zeeburgia en D.E.C. Nog een aanval op het doel der thuisclub.

Dit valt ons echter nog niet zoo tegen als de 2-0 nederlaag van A.F.C. op eigen terrein tegen B.F.C. De rood-zwarten van den Wandelweg zijn toch niet van plan hun aanhangers weer zoo'n geruimen tijd in angstige spanning te houden?

De tennismatch Nederland-België. De Hollander v. d. Heide in actie tijdens zijn partij tegen den Belg Latoux.

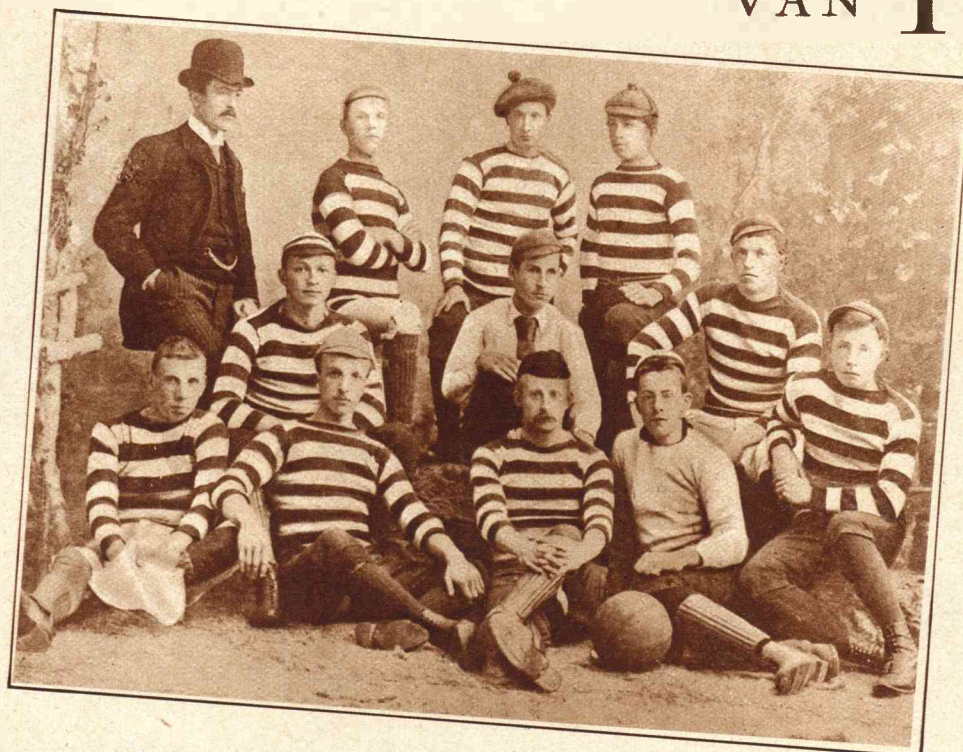

De Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer te Zaandam organiseerde Zondag een zes-stedenloop. Een kijkje op de Tolbrug bij Wormerveer, waar de loopers passeeren.

De man die de voetbalsport in Nederland bracht W. J. H. Mulier, eere-voorzitter der Haarlemsche club.

HET GOUDEN FEEST VAN H.F.C.

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der oudste voetbalclub in Nederland, het Haarlemsche H. F. C. plaatsen wij op deze pagina eenige foto's uit het heden en verleden der Haarlemsche club.

Hiernaast: Een der oudste H.F.C.-teams. De blauw-witte ploeg in 1887. Staande v.l.n.r.: H. Westerveld, P. F. J. H. Menten, H. Angenent, K. Ples. Knielend: W. F. K. H. Wilkens, W. Schorer, K. Pander. Voorste rij: R. A. C. Schut, W. Bok, W. J. H. Mulier, J. Feith, J. H. Meijer.

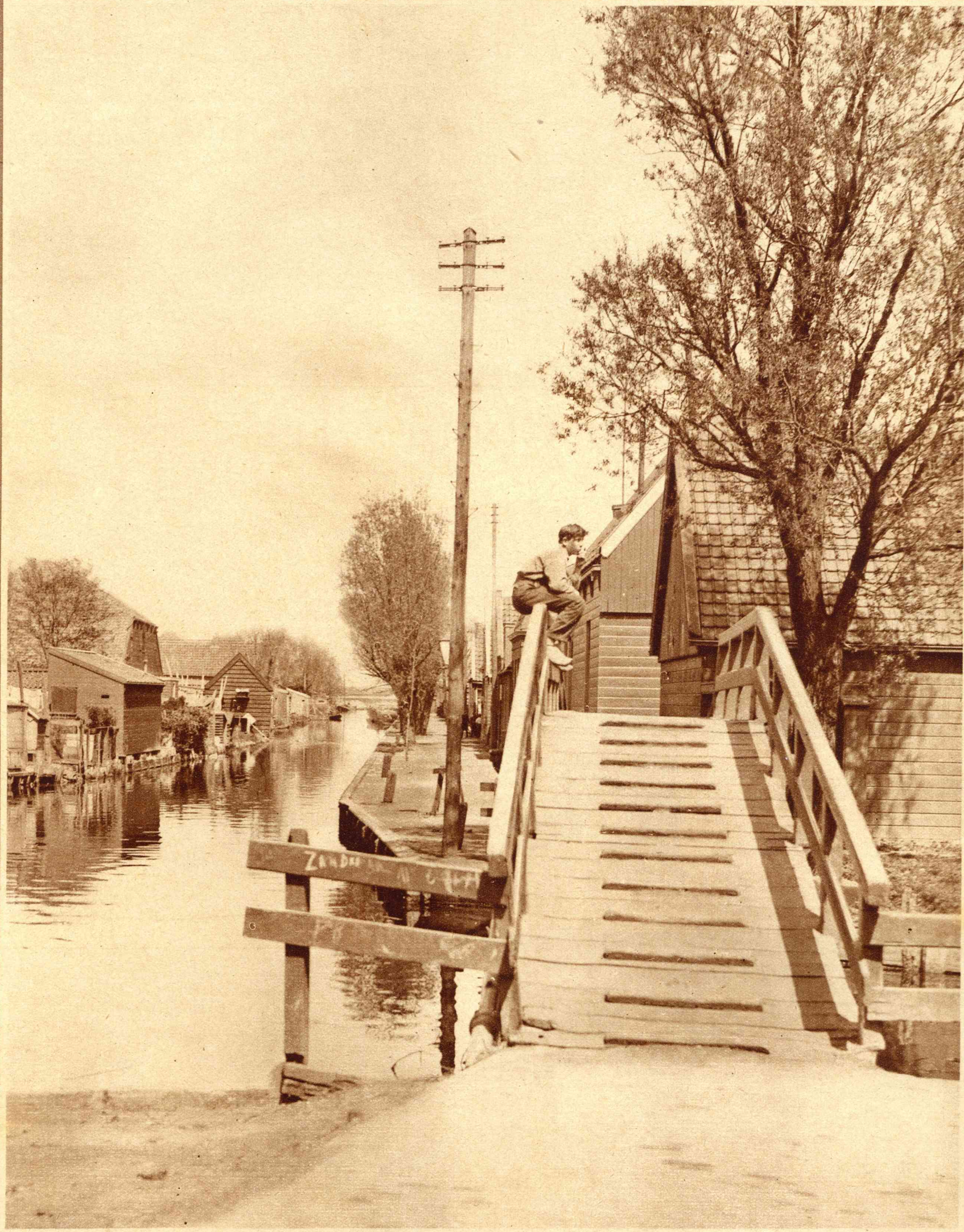
Hierboven: Het tegenwoordig bestuur der H. F. C. Van l. n. r. A. J. v. d. Meulen (comm.); F. C. Kuipers (vice-voorz.); Jhr. J. C. Molierus (secre.); Dr. C. Spoelder (voorz.); A. v. Lennep (penningm.); J. v. Eeghen (comm.) en Dr. M. H. P. M. Eysvogel (comm.)

H.F.C., dat in 1913 den „Holdert Beker" won. Velen herinneren zich nog wel den eindstrijd tegen D. F. C. op het terrein van Ajax in Amsterdam, dien de H. F. C.'ers met 4-1 wonnen. Staande van l.n.r.: R. C. v. d. Nagel, P. H. Kaars Sypesteijn, Ben Verwey. Midden: F. A. J. de Klerk, A. J. Verwey, C. H. ten Cate. Voorste rij: H. Seignette, Paul van Delden, J. J. Laan, Mannes Francken, Jacques Francken.

H. F. C. van ruim 25 jaar geleden, n.l. in het seizoen 1903-04. Achterste rij v.l.n.r.: M. Loosjes, E. Moltzer, J. Feith, Midden: J. M. Cheriex, A. Prins, J. Swens, W. v. Waveren. Voorste rij: J. Rodrigues Pereira, E. Holdert, L. v. d. Vinne, Max Henny, F. v. d. Vinne.

EEN AARDIG HOEKJE AAN DEN ZUIDDIJK TE ZAANDAM

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f1.62½; per post f1.75; Voor Nederlandsch-Indië f7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonnees zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor
Opplaatcontrole, Amsterdam.